

words

words without boundaries

ราชันประจัญพล 2.1

A Clash of Kings

มหากาพย์แฟนตาซี ชุด มหาศึกชิงบัลลังก์ เล่มสอง
A Song of Ice and Fire

จอร์จ อาร์. อาร์. มาร์ติน

เขียน

อภัย พันธพงศ์

แปล

115014 ดัชนีราชันเหล็ก

คำนำสำนักพิมพ์

หนังสือเรื่อง ราชันประจัญพล หรือ *A Clash of Kings* นี้เป็นเล่มสองของนวนิยายชุด *A Song of Ice and Fire* หรือที่ทางสำนักพิมพ์ตั้งชื่อภาษาไทยว่า *มหาคีกริงบัลลังก์* ตามชื่อภาพยนตร์ชุดทางโทรทัศน์ที่สร้างจากหนังสือชุดนี้

จอร์จ อาร์. อาร์. มาร์ติน ผู้เขียน ตั้งใจไว้ว่าจะเขียนนวนิยายมหากาพย์แฟนตาซีชุดนี้รวมทั้งสิ้น 7 เล่ม ขณะนี้เขาเขียนเสร็จและจัดพิมพ์ออกมาแล้ว 5 เล่ม คือ

1. *A Game of Thrones* (ค.ศ. 1996)
2. *A Clash of Kings* (ค.ศ. 1999)
3. *A Storm of Swords* (ค.ศ. 2000)
4. *A Feast for Crows* (ค.ศ. 2005)
5. *A Dance with Dragons* (ค.ศ. 2011)

ส่วน 2 เล่มสุดท้าย คือ

6. *The Winds of Winter*
7. *A Dream of Spring*

นั้นยังเขียนไม่เสร็จและยังไม่มีกำหนดออกจำหน่าย

สำนักพิมพ์ words ภาครัฐมีใจอย่างยิ่งที่ได้รับลิขสิทธิ์จากต่างประเทศ
สำหรับการแปลและจัดพิมพ์จำหน่ายหนังสือชุดยิ่งใหญ่ในฉบับภาษาไทย
แต่เนื่องจากหนังสือแต่ละเล่มมีความหนาบาง เล่มหนากว่า 1,000 หน้า
ทางสำนักพิมพ์จึงตัดสินใจแบ่งพิมพ์แต่ละเล่มออกเป็น 2 เล่ม เพื่อความ
สะดวกในการอ่านและพกพา

สำนักพิมพ์ words หวังว่า ราชัน/ประจัญพล เล่มสองของ มหาศึก
ชิงบัลลังก์ นี้จะเป็นที่ถูกใจบรรดาแฟน ๆ ที่รอคอย และโปรดติดตามเล่มอื่น ๆ
ซึ่งสำนักพิมพ์จะจัดพิมพ์ตามลำดับต่อไป

words

สัญลักษณ์
• นคร • เมือง ♦ ปราสาท
∴ ชากปรัก ✧ ชากปราสาท

แดนใต้

สัญลักษณ์

- นคร • เมือง • ปราสาท
- ๙ ชากปรีท ๖ ชากปราสาท

Map of Thailand showing major cities, towns, and geographical features. The map is framed by a decorative border featuring a deer at the top and bottom corners. The legend indicates symbols for cities (นคร), towns (เมือง), and temples (ปราสาท). The map includes a compass rose in the bottom right corner.

• นคร • เมือง ♦ ปราสาท
∴ ชากปรัก ❖ ชากปราสาท

บทนำ

ทาง ของดาวหางแผ่กระจายทาบท้องฟ้ายามรุ่งอรุณ เป็นรอยกรีดสีแดง ที่หลังเลื่อดอยู่เหนือโหนดหินแห่งดราโก้ไนต์อน เหมือนบาดแผลบน ท้องฟ้าสีม่วงอมชมพู

ผู้เป็นเมสเตอร์ยืนอยู่บนระเบียงที่มีลมโกรกนอกห้องพัก ตรงนี้เอง ที่พวกนกเรเวนมาเกาะหลังจากโฉบบินมานาน มูลของพวกมันติดเป็นจุดๆ อยู่ตามการกอยล์สูงลิบสองฟุตที่ขนาบสองข้างกายของเขา เป็นรูปสุนัขเฝ้า ประตูนกตัวหนึ่งกับมังกรไวกเวิร์น¹ตัวหนึ่ง สองตัวในจำนวนนับพันที่เกาะ อยู่บนกำแพงป้อมปราการโบราณแห่งนี้ เมื่อแรกที่เขามายังดราโก้ไนต์อน กองทัพหินสลักหน้าตาอัปลักษณ์เหล่านี้ทำให้เขารู้สึกอึดอัด แต่เมื่อหลายปี ล่วงผ่าน เขาก็เริ่มคุ้นเคยกับพวกมัน ตอนนี้เขามองพวกมันเป็นดังสหายเก่า ทั้งสามเฝ้ามองท้องฟ้าด้วยกันด้วยความรู้สึกสังหรณ์ใจ

ผู้เป็นเมสเตอร์ไม่เชื่อสาบอกเหตุ แต่กระนั้น...อยู่มาจนแก่ชราอย่าง เขา แครสเซ็นยังไม่เคยเห็นดาวหางที่สุกสว่างสักครั้งของดวงนี้ หรือที่มีสี เช่นนั้น สีอันน่าสะพรึงกลัวนั้น สีของเลือด เปลวเพลิง และอาทิตยอัสดง เขานึกสงสัยว่าพวกการกอยล์ของตนเคยเห็นอะไรเช่นนั้นมาก่อนหรือไม่

¹Wyvern มังกรสองขา มีปีก และมีหางเหมือนงู ปลายหางเป็นรูปหัวลูกธนู

พวกมันอยู่ที่นั่นมานานกว่าเขามากนัก และจะอยู่ที่นั่นต่อไปอีกนานหลังเขาจากไปแล้ว ถ้าลึนคิลหลุดได้...

ช่างโง่เขลามาก เขาเอนกายพิงเชิงเทียน ทะเลสาบซัดอยู่เบื้องล่าง คิลาสีทำให้ความรู้สึกสากใต้นิ้วมือ การก่อกองสืบทอดได้และคำทำนายบนท้องฟ้า ข้าเป็นคนที่แหม่มดสภาพที่เริ่มทำตัวโง่เง่าเหมือนเด็กอีกครั้ง สถิติปัญญาที่ได้มาอย่างยากลำบากตลอดทั้งชีวิตหนีจากเขาไปพร้อมกับสุขภาพและพลังกำลังกระนั้นหรือ เขาเป็นเมสเตอร์ที่ผ่านการฝึกฝนและได้คล้องสายโซ่ในซิดาเดลอันยิ่งใหญ่แห่งโอลด์ทาวน์ เขากลายเป็นอะไรไปแล้ว เมื่อในหัวมีแต่ความเชื่องมลายราวกับเป็นลูกมือในไร่นาผู้โง่เขลา

แต่กระนั้น...แต่กระนั้น...ตอนนี้ดาวหางสุกสว่างแม้ในยามกลางวัน ขณะที่ไอกรุ่นสีเทาจางๆ ลอยขึ้นมาจากปล่องของภูเขามังกรข้างหลังปราสาท และเมื่อเช้าวัน นกเรเวนสีขาวตัวหนึ่งได้นำข่าวมาจากซิดาเดล ข่าวที่ได้รับ การคาดหมายมาเนิ่นนาน แต่ก็ยังมีวายน่าหวาดกลัว ข่าวการสิ้นสุดของฤดูร้อน ลางร้ายทั้งสิ้น มากมายเกินจะปฏิเสธ ทั้งหมดนั้นหมายความว่าอย่างไร เขาอยากจะร้องไห้

“เมสเตอร์เครสเซ็น เรามีแขกมาเยี่ยมขอรับ” ไพลอสพูดเสียงเบา ราวกับไม่อยากจะรบกวนการครุ่นคิดอย่างเคร่งขรึมของเครสเซ็น หากฝ่ายนั้นรู้ว่ามิมีเรื่องเหลวไหลใดอยู่เต็มหัวชายชรา เขาคงร้องตะโกน “เจ้าหญิงจะดูนกเรเวนขาวขอรับ” ถูกต้องที่สุด ตอนนี้ไพลอสเรียกเธอว่า “เจ้าหญิง” ในเมื่อลอร์ดบิดาของเธอเป็นพระราชาแล้ว พระราชาแห่งโชดหินควันกรุ่นในทะเลน้ำเค็มอันกว้างใหญ่ไพศาล แต่กระนั้นก็เป็นพระราชาอยู่ดี “ตัวตลกของเธอมาด้วยขอรับ”

ชายชรามุนตัวจากภาพรู้งอรุ่น มือหนึ่งวางอยู่บนมังกไวเวิร์นเพื่อพยุงร่าง “ช่วยพาข้าไปนั่งเก้าอี้ที่ แล้วก็พาพวกเธอเข้ามา”

ไพลอสจับแขนเขาและพาเข้าไปข้างใน ในวัยหนุ่มเครสเซ็นเดินเหิน กระฉับกระเฉง แต่ตอนนี้เขาอยู่ห่างจากวัณครบรอบการตั้งชื่อปีที่แปดสิบเพียงไม่นาน แข็งขาอ่อนแรงและไม่มั่นคง สองปีที่แล้วเขาหกล้มจน

สะโพกหัก มันไม่เคยสมานกันดังเดิมอีกเลย ปีที่แล้วเมื่อเขาล้มป่วย ซิตาเดลได้ส่งไฟลอสมาจากโอลด์ทาวน์ เพียงไม่กี่วันก่อนลอร์ดสแตนนิสสั่งปิดเกาะ...เพื่อช่วยงานเขาตามที่ว่ากัน แต่เครสเซ็นรู้ความจริง ไฟลอสมาเพื่อจะแทนที่เขาเมื่อเขาตาย เครสเซ็นไม่รังเกียจหรอก ต้องมีใครสักคนมาแทนที่เขาอยู่แล้ว และเร็วกว่าที่เขาชอบใจด้วย...

เขาให้ชายผู้อ่อนวัยกว่าวางเขาลงข้างหลังกองหนังสือและเอกสาร “ไปพาเธอเข้ามา มันไม่สมควรที่จะปล่อยให้สุภาพสตรีรอ” เขาโบกมือข้างหนึ่ง เป็นอาภักปิริยาเร่ร้อนอันอ่อนแรงจากนุรุษผู้ไม่สามารถเร่ร้อนได้อีกต่อไป เนื้อหนังของเขาเหี่ยวแห้งและตกรกระ ผิวบางเหมือนแผ่นกระดาษจนมองเห็นเส้นเลือดที่โยงใยและรูปร่างของกระดูกที่อยู่ข้างใต้ และมันช่างสิ้นพระริक्त สมองนี้ของเขาที่ครึ่งหนึ่งเคยมันคงและคล่องแคล่วยิ่ง...

เมื่อไฟลอสกลับมา เด็กหญิงผู้นั้นมาพบกับเขาด้วย เหนื่อยมอยเหมือนเช่นเคย ข้างหลังเธอคือตัวตลกคู่กายที่ลากเท้าและกระโดดดัดหยิ่งๆ ด้วยท่าเดินหันข้างอันแปลกพิลึกของเจ้าตัว บนศีรษะมีหมวกเกราะของเล่นที่ประดิษฐ์จากถังตีบุกเก่าๆ กับเขากวางที่ผูกติดไว้บนยอดและห้อยกระพรวนผูกคอไว้ ทุกๆ ก้าวที่เขาเดินเซซวน กระพรวนพวกนั้นก็ดังเป็นเสียงที่ต่างกันไป เคล้ง-คล้าง ก้อง-ก้อง กร๊ิง-กร๊ิง กร้อง กร้อง กร้อง

“ใครมาหาเราแต่เช้าตรู่อย่างนั้นะ ไฟลอส” เครสเซ็นพุด

“ข้าเอง แล้วก็หน้าปู เมสเตอร์” ดวงตาสีฟ้าใสซื่อกะพริบไล่เขาไปหน้าของเด็กหญิงมิได้สะสว่ อนิจจา เด็กหญิงได้ข่าวกรไกรเหลี่ยมย์นมาจากลอร์ดบิดากับใบหูอันอภัพจากมารดา รวมทั้งรูปโฉมผิดสัดส่วนของเธอเองอันเป็นผลจากโรคเกล็ดเทาที่เกือบคร่าชีวิตเธอตั้งแต่อยู่ในเปล ครึ่งแก้มข้างหนึ่งเรื้อยลงมาตามลำคอเป็นเนื้อแข็งและตาย ผิวแตกและตกรสะเก็ด เป็นด่างดวงสีดํากับสีเทา แข็งเหมือนหินยามสัมผัส “ไฟลอสบอกว่าเราอาจได้เห็นนกเรเวนขาว”

“นั่นท่าจะจริงอยู่” เครสเซ็นตอบ รวากับเขาจะปฏิเสธเธอได้ เธอ

ถูกปฏิเสธมาบ่อยเกินไปแล้วในชีวิต เธอมีนามว่าชีริน กำลังจะครบสิบขวบ ในวันครบรอบวันตั้งชื่อครั้งต่อไป เธอเป็นเด็กที่เศร้าที่สุดที่เมสเตอร์เครสเซ็นเคยรู้จัก *ความเศร้าของเธอเป็นความอัปยศของข้า* ชายซราคิด เป็นอีกเรื่องที่แสดงถึงความล้มเหลวของข้า “เมสเตอร์ไพลอส ช่วยข้าหน่อย เอนกตัวนั้นลงมาจากรังให้ท่านหญิงชีรินที”

“ด้วยความยินดีขอรับ” ไพลอสเป็นคนหนุ่มสุภาพ อายุอาสาม ไม่เกียติสับเท้า ทว่าเคร่งขรึมซึ่งขงราวกับบุรุษวัยหกสิบ ถ้าเขาจะมีอารมณ์ขันมากกว่านี้ มีชีวิตในตัวเขามากกว่านี้ นั่นคือสิ่งซึ่งเป็นที่ต้องการ ณ ที่นี้ สถานที่สลดหดหู่ต้องการความสดใส มิใช่ความเคร่งขรึม และดรากอห์นสโตนก็สลดหดหู่อย่างไร้ข้อสงสัย บ่อมปราการโดดเดี่ยวในพื้นที่เว้งว่าง เปียกชื้นซึ่งรายล้อมไปด้วยพายุและเกลียว มีภูเขาเป็นเงามืดควั่นกรุ่นอยู่เบื้องหลัง คนเป็นเมสเตอร์ต้องไปยังที่ที่ตนถูกส่งไป เครสเซ็นจึงมาที่นี่ พร้อมกับลอร์ดของเขาเมื่อประมาณสิบสองปีก่อน และเขาก็ได้รับใช้ รับใช้อย่างดี แต่เขาไม่เคยรักดรากอห์นสโตน และไม่เคยรู้สึกคุ้นเคยเหมือนอยู่บ้าน ณ ที่นี้ได้เลยจริงๆ ระยะหลังมานี้เมื่อเขาตื่นขึ้นจากความฝันอันร้อนรุ่ม ที่สตรียูตแดงปรากฏตัวขึ้นอย่างน่าหวั่นวิตก เขามักไม่รู้ตัวว่าอยู่ที่ไหน

เจ้าตัวตลกหั่นศีรษะที่เป็นลายต่างสองสีมามองไพลอสป็นบันไดเหล็กขึ้นไปที่รังนก กระพรวนของเขาตั้งพร้อมกับการเคลื่อนไหว “ใต้ทะเลนกมีเกล็ดต่างชน” เขาว่า *กร็อง-แกร็ง “ข้ารู้ ข้ารู้ โอ๊ะ โอ๊ะ โอ”*

แม้แต่สำหรับตัวตลก หน่ำนุกก็ยังเป็นสิ่งที่น่าเวทนา ครั้งหนึ่งเขาอาจเคยเรียกเสียงหัวเราะกราวใหญ่ได้ด้วยการที่คมคาย แต่ทะเลพรากความสามารถที่ว่ำนั้นไปจากเขาเสียแล้ว รวมทั้งสติปัญญาครึ่งหนึ่งและความทรงจำทั้งหมด เขาตัวนึ่ม อ้วนหนุ มักมีอาการกระตุกและตัวสั่น อีกทั้งพูดจาไม่รู้เรื่องเป็นประจำ ตอนนี้มีแต่เพียงเด็กหญิงคนเดียวที่หัวเราะเขาคนเดียวที่ใส่ใจว่าเขาเป็นหรือตาย

เด็กหญิงตัวน้อยน่าเกลียดกับตัวตลกแสนเศร้า รวมกับเมสเตอร์

เป็นสามคน...ทีนี้ก็มีเรื่องเล่าที่จะทำให้ผู้คนหลั่งน้ำตา “นั่งกับข้าเถิด
เด็กน้อย” เครสเซ็นกวักมือเรียกเธอให้เข้ามาใกล้ขึ้น “แวมมาแต่เช้าตรู่
เลยนะ ฟ้าเพ็งจะสาธกเท่านั้น เจ้าน่าจะซุกตัวอุ่นๆอยู่บนเตียงนะ”

“ข้าฝืนร้าย” ซิรินบอกเขา “ฝันถึงมังกร พวกมันจะมากินข้า”

เด็กน้อยถูกฝันร้ายก่อกวนมานานเท่าที่เมสเตอร์เครสเซ็นจำได้ “เรา
เคยคุยเรื่องนี้กันมาแล้วนี่” เขาพูดอย่างอ่อนโยน “มังกรมีชีวิตขึ้นมาไม่ได้
หรอก พวกมันแกะสลักจากหินนะ เด็กน้อย ในสมัยก่อน เกาะของเราเป็น
ด่านด้านทิศตะวันตกสุดของดินแดนอิสระวาสิเรียอันยิ่งใหญ่ ชาววาสิเรีย
เป็นคนสร้างป้อมปราการแห่งนี้ และพวกเขามีวิธีแต่งหินให้เป็นรูปมาแต่
นานกาลาเล ปราสาทตั้งมีหอคอยทุกแห่งที่กำแพงสองด้านบรรจบกัน
เป็นมุมเพื่อป้องกันปราสาท ชาววาสิเรียสร้างหอคอยพวกนี้เป็นรูปมังกร
เพื่อให้ปราการของพวกเขาดูน่าเกรงกลัวมากขึ้น ก็เหมือนกับที่พวกเขา
ประดับยอดกำแพงด้วยการก่อกลัณฑ์บนแท่นที่จะเป็นแค่ช่องยิงธนูธรรมดาๆ”
เขาจับมือสีชมพูน้อยๆของเธอไว้ในมือตกระที่อ่อนแรงของตนแล้วบิ๊บเบาๆ
“เจ้าคงเข้าใจแล้วนะ ไม่มีอะไรที่ต้องกลัวไปเลย”

ซิรินยังไม่เชื่อ “แล้วเจ้าสิ่งที่อยู่บนท้องฟ้าล่ะ ดัลลา กับแมทรีซพูด
กันข้างบ่อน้ำ ดัลลาบอกว่านางได้ยินนางหญิงแดงบอกท่านแม่ว่ามันคือ
ลมหายใจของมังกร ถ้าพวกมังกรกำลังหายใจ นั่นไม่ได้หมายความว่า
พวกมันจะฟื้นคืนชีพหรอกหรือ”

นางหญิงแดง เมสเตอร์เครสเซ็นคิดอย่างขุ่นเคือง ป่วยถึงขั้น
เอาความบ้าของตัวไปใส่หัวของคนเป็นแม่ นางต้องใส่ยาพิษในความฝัน
ของลูกสาวด้วยนั่นหรือ เขาต้องตำหนิดัลลาลักหน่อยแล้ว เตือนนางไม่ให้
เที่ยวพูดเรื่องอย่างนั้นไปทั่ว “สิ่งที่อยู่บนฟ้าคือดาวหางนะ เด็กดี ดาวที่มี
หาง หลงทางอยู่บนสวรรค์ มันจะจากไปในไม่ช้า และจะไม่ได้พบเจออีก
ในชั่วชีวิตของเรา คอยดูไปเถอะ”

ซิรินพยักหน้าเล็กน้อยอย่างกล้าหาญ “ท่านแม่บอกว่าเกรเวนชาว
หมายความว่ามันไม่ใช่ฤดูร้อนอีกแล้ว”

“เป็นเช่นนั้น ท่านหญิง นกเรเวนขาวบินมาจากซิตาเดลเท่านั้น” นิ้วมือของเครสเซ็นเลื่อนไปที่สายโซ่รอบลำคอของตน แต่ละห่วงตีสันจากโลหะที่แตกต่างกัน แต่ละห่วงเป็นสัญลักษณ์ของความเชี่ยวชาญในศาสตร์อีกสาขาหนึ่งของเขา ปลอกคอของเมสเตอร์ เครื่องหมายแห่งตำแหน่งของเขา ในความทะนงตนแห่งวัยหนุ่ม เขาสวมมันอย่างง่ายดาย แต่ตอนนี้เขารู้สึกว่ามันหนักอึ้ง โลหะก็เย็นเยียบกระทบผิวกาย “พวกมันตัวใหญ่กว่านกเรเวนอื่นๆ แล้วก็ฉลาดกว่า เลี้ยงไว้เพื่อส่งสารที่สำคัญยิ่งเท่านั้น ตัวนี้มาเพื่อบอกเราว่าสภาสูงได้ประชุมกันแล้ว มีการพิจารณารายงานและการตรวจวัดต่างๆ ที่ทำขึ้นโดยเมสเตอร์จากทั่วอาณาจักร และประกาศว่าฤดูร้อนอันยิ่งใหญ่นี้สิ้นสุดลงแล้วในที่สุด มันดำเนินมาสิบปีสองเดือน กับสิบหกวัน เป็นฤดูร้อนอันยาวนานที่สุดในความทรงจำของผู้ที่ยังมีชีวิต”

“ตอนนี้นั้นจะหนาวขึ้นใช่ไหม” ซิรินเป็นเด็กฤดูร้อน และไม่เคยรู้จักความหนาวเย็นที่แท้จริง

“อีกไม่นาน” เครสเซ็นตอบ “ถ้าหยาเทพเมตตา ท่านจะประทานฤดูใบไม้ร่วงที่อบอุ่นและการเก็บเกี่ยวที่อุดมสมบูรณ์ให้เรา เราจะได้เตรียมตัวรับฤดูหนาวที่จะมาถึง” พวกชาวบ้านพูดกันว่าฤดูร้อนอันยาวนานหมายถึงฤดูหนาวที่ยาวนานยิ่งกว่า แต่เมสเตอร์ไม่เห็นเหตุผลที่จะทำให้เด็กน้อยกลัวด้วยเรื่องเล่าเช่นนั้น

หน้าปูลั่นกระพรวนของตน “ได้ทะเลเป็นฤดูร้อนเสมอ” เขาพูดเสียงราบเรียบ “นางเงือกเลียบดอกไม้ทะเลแซมผม และทอดชุดจากสาหร่ายทะเลสีเงิน ชำรू ชำรू โอ๊ะ โอ๊ะ โอ”

ซิรินหัวเราะคิกคัก “ข้าอยากได้ชุดสาหร่ายทะเลสีเงิน”

“ได้ทะเล หิมะตกท่วม” เจ้าตัวตลกพูด “แล้วฝนก็แล้งแห้งผาก ชำรू ชำรू โอ๊ะ โอ๊ะ โอ”

“หิมะจะตกจริงๆ หรือ” เด็กน้อยถาม

“จริงสิ” เครสเซ็นบอก แต่คงยังไม่ตกอีกหลายปี ชำร่าวนา และ

ขออย่าให้ตกนานด้วย “อา ไพลอสมาพร้อมกับนกแล้ว”

ซีรินส่งเสียงร้องด้วยความดีใจ แม้กระทั่งเครสเซ็นก็ต้องยอมรับว่า นกตัวนี้งามจับตา สีขาวดั่งหิมะ และตัวใหญ่มากกว่านกเหยี่ยวตัวใด ดวงตาสีดำสุกใสที่บ่งบอกว่ามันไม่ใช่แค่นกเผือก แต่เป็นนกเรเวนขาวสายพันธุ์แท้แห่งซีตาเดล “มานี่” เขาเรียก นกเรเวนทางปีก ไผ่สู่อากาศ และกระพือปีกเสียงดังข้ามห้องเพื่อร่อนลงบนโต๊ะข้างตัวเขา

“ข้าจะไปดูอาหารเข้าให้ท่านเดี๋ยวนี้ขอรับ” ไพลอสแจ้ง เครสเซ็น พยักหน้า “นี่คือเลดี้ซีริน” เขาบอกนกเรเวน เจ้านกผงกหัวสีอ่อนขึ้นลงราวกับโค้งคำนับ “เลดี้” มันร้องเสียงแหบ “เลดี้”

ปากของเด็กน้อยอ้าค้าง “มัน พูดได้!”

“ไม่ก็คำหрок อย่างที่ข้าบอก พวกมันฉลาด นกพวกนี้น่ะ”

“นกฉลาด คนฉลาด ตัวตลกฉลาดฉลาด” หน้าปูปูดหงูหงิง “โอ้ ตัวตลกฉลาด ฉลาด ฉลาด” เขาเริ่มร้องเพลง “หมู่เงามาเรียงระบำ นายข้า เรียงระบำเถิดนายข้า เรียงระบำเถิดนายข้า” เขาร้องเป็นเพลงพร้อมกับกระโดดสลับเท้าไปมา “หมู่เงามาพำนักร นายข้า พำนักรเถิดนายข้า พำนักรเถิดนายข้า” เขากระตุกศีรษะพร้อมกับแต่ละคำที่ร้อง กระพรวนที่ติดกับเขากวบบนศีรษะส่งเสียงดังต่อเนื่อง

นกเรเวนขาวแผดเสียงร้องและกระพือปีกบินไปเกาะบนราวเหล็กของบันไดชั้นสุ่วริง ซีรินดูเหมือนตัวหุดเล็กลง “เขาร้องเพลงนั้นตลอดเวลาเลย ข้าบอกให้เขาหยุด แต่เขาไม่ยอม มันทำให้ข้ากลัว สิ่งให้เขาหยุดทีสิ”

แล้วข้าจะทำเช่นนั้นได้อย่างไร ชายชราตั้งคำถามในใจ ครึ่งหนึ่งข้าอาจทำให้เขาเงียบไปได้ตลอดกาล แต่ตอนนี้...

หน้าปูปมายุอยู่กับพวกเขาตอนเป็นเด็กชาย ลอร์ดสเตฟอนผู้ซึ่งยังติดตรึงอยู่ในความทรงจำพบเด็กชายในวอลเลนดิส อีกฟากของทะเลแคบพระราชา-พระราชาก่อน แอริส ทาร์แกเรียน ที่สอง ซึ่งยังไม่ได้วิกลจริตมากนักในเวลานั้น ได้ส่งลอร์ดสเตฟอนไปแสวงหาเจ้าสาวให้เจ้าชายเรการ์ ผู้ซึ่งไม่มีน้องสาวให้สมรสด้วย “เราได้เจอตัวตลกที่วิเศษสุด” เขาเขียน

มาหาเครสเซ็น ปักข์หนึ่งก่อนที่เขาจะเดินทางกลับบ้านจากภารกิจที่ไม่ประสบผล “เป็นแค่เด็กผู้ชายเท่านั้น แต่คล่องอย่างกับลิง แล้วก็มีไหวพริบเฉียบแหลมอย่างกับข้าราชการสำนักสักโหลรวมกัน มันเล่นกลโยนของ ทายปริศนา และเล่นมายากลได้ แถมยังร้องเพลงเพราะได้สี่ภาษา เราได้ซื้อความเป็นไทให้มัน และหวังจะพามันกลับบ้านมาพร้อมเรา โรเบิร์ตคงเพลิดเพลินที่ได้อยู่กับมัน และบางทีในไม่ช้ามันอาจสอนให้สแตนนิสหัวเราะได้ด้วยซ้ำ”

เครสเซ็นเศร้าใจเมื่อนึกถึงจดหมายฉบับนั้น ไม่มีใครเคยสอนให้สแตนนิสหัวเราะได้เลย ยิ่งเจ้าเด็กหน้าปูงี้ไม่ต้องพูดถึง พายุก่อตัวขึ้นแบบปุบปับ ส่งเสียงดังโหยหวน และอ่าวเรือแตกก็พิสูจน์ความจริงแห่งชื่อของมัน เรือ *ภาคภูมิในสายลม* สองเสากระโดงของท่านลอร์ดแตกเป็นเสี่ยงในระยะที่มองเห็นปราสาทของเขา จากบนเชิงเทิน บุตรชายคนโตสองคนของเขามองดูขณะที่เรือของบิดาชนหินโสโครกและถูกคลื่นหายไปใต้อาสน์น้ำ ฝีพายและกะลาสีนับร้อยจมลงไปพร้อมกับลอร์ดสเตฟอน บาราเธียน และท่านหญิงภรรยา และเป็นเวลานานหลายวันนับจากนั้น ที่น้ำขึ้นทุกครั้งจะทิ้งศพชิ้นอดีตพใหม่ ๆ ไว้บนชายหาดเบื้องล่างสตอร์มส์เอนด์

เด็กชายถูกขัดขึ้นฝั่งในวันที่สาม เมสเตอร์เครสเซ็นลงไปพร้อมกับคนอื่น ๆ ที่เหลือเพื่อช่วยระบูนุชื่อศพ ตอนพวกเขาพบตัวตลก เขาตัวเปลือยเปล่า ผิวขาวเผือดเหยี่ยวและเนื้อตัวเปราะเม็ดทรายเปียก เครสเซ็นนึกว่าเขาเป็นอีกศพหนึ่ง แต่เมื่อจอมมีจับข้อเท้าเขาเพื่อจะลากไปยังเกวียนขนส่ง เด็กชายก็ส่ายหน้าออกมาและลุกขึ้นนั่ง จอมมีสาบานไปจนวันตายทีเดียวว่าเนื้อตัวของหน้าปูงี้เย็นชืด

ไม่เคยมีใครอธิบายได้ถึงสองวันที่ตัวตลกหายไปไหนเลย ชาวประมงชอบพูดกันว่านางเงือกสอนให้เขาหายใจในน้ำเพื่อแลกกับเมล็ดพันธุ์ของเขา หน้าปูงี้เองไม่พูดอะไร เด็กหนุ่มฉลาดเจ้าไหวพริบที่ลอร์ดสเตฟอนเขียนเล่าไม่เคยมาถึงสตอร์มส์เอนด์ เด็กหนุ่มที่พวกเขาพบเป็นใครอีกคน ไม่สมประกอบทั้งร่างกายและจิตใจ พูดจาก็แทบไม่ได้ เรื่องไหวพริบยิ่ง

ไม่ต้องพูดถึง แต่ใบหน้าของตัวตลกบอกสิ่งที่เขาเป็นอย่างไรข้อสงสัย ในนครอิสระแห่งวอลเลนตินิยมสักใบหน้าที่ของพวกทาสและข้ารับใช้ ผิวของเด็กหนุ่มเป็นลายตารางสีแดงสลบเขียวตั้งแต่ลำคอขึ้นไปจนถึงหนังศีรษะ

“เจ้าเด็กเคราะห์ร้ายนั้นเป็นบ้าไปแล้ว แล้วก็เจ็บปวดด้วย ไม่มีประโยชน์อะไรกับใคร โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับตัวมันเอง” เซอร์ฮาร์เบิร์ตเฒ่า ผู้ปกครองปราสาทสโธรมส์เอนด์ในช่วงนั้นประกาศ “สิ่งที่เมตตาที่สุดที่ท่านทำให้เจ้าเด็กนั้นได้ก็คือเติมน้ำนมผืนใส่จอกให้มัน การหลบไหล่โดยไร้ความเจ็บปวด และนั่นจะเป็นจุดจบของเรื่อง มันคงสำนึกขอบคุณท่านถ้ามันมีสติจะรับรู้ได้” แต่เครสเซ็นป์กิส และเขาเป็นฝ่ายชนะในตอนท้าย หน้าปัดได้รับความสุขได้จากชัยชนะครั้งนั้นหรือไม่ เขาไม่อาจบอกได้ แม้กระทั่งในวันนี้ หลายปีนับจากนั้น

“หนุ่มงามาเรียงระบำ นายข้า เรียงระบำเกิดนายข้า เรียงระบำเกิดนายข้า” ตัวตลกร้องเพลงต่อ พร้อมกับแกว่งศีรษะไปมา ทำให้กระพรวนกระทบกันส่งเสียงดัง ก้อง ก้อง กรัง กรัง ก้อง ก้อง

“นายข้า” นกเรเวนขาวแผดเสียง “นายข้า นายข้า นายข้า”

“ตัวตลกร้องเพลงตามแต่ใจอยากจะร้อง” เมสเตอร์บอกเจ้าหญิงผู้กระวนกระวาย “ท่านอย่าได้เก็บคำพูดของมันเป็นมาใส่ใจเลย วันพรุ่งนี้มันอาจจำเพลงอื่น และจะไม่มีใครได้ยินเพลงนี้อีกเลยก็ได้” มันร้องเพลงเพราะได้สี่ภาษา ลอร์ดสเทฟฟอนเขียนเล่า...

ไหลอสก้าวยาวๆ ผ่านประตูมา “เมสเตอร์ขอรับ ขออภัย”

“เจ้าลึ่มช้าไอ้ตัมเสียแล้ว” เครสเซ็นพูดด้วยความขบขัน นี่ไม่สมกับเป็นไหลอสเลยสักนิด

“เมสเตอร์ขอรับ เซอร์ดาวอสกลับมาเมื่อคืนนี้ คนกำลังพูดเรื่องนี้กันในครัว ข้าคิดว่าท่านคงอยากรู้ในทันที”

“ดาวอส...เจ้าว่าเมื่อคืนนี้รี เขาอยู่ไหนล่ะ”

“กับพระราชอาชญากร พวกเขาอยู่ด้วยกันเกือบทั้งคืน”

มีช่วงเวลาหนึ่งที่ลอร์ดสแตนิสจะมาปลุกเขา ไม่ว่าจะเป็นโมงยาม

ใด เพื่อให้เขาไปให้คำปรึกษาที่นั่น “น่าจะมีคนมาบอกข้า” เครสเซ็นปน “น่าจะมีคนมาปลุกข้า” เขาคล้ายนิ้วมือออกจากนิ้วของซีรีน “ขอภัยเถอะ ท่านหญิง แต่ข้าต้องคุยกับลอร์ดบิดาของเจ้า ไพลอส ส่งแขนมาให้ข้าหน่อย ปราสาทนี้มีบันไดมากเหลือเกิน และข้ารู้สึกเหมือนเขาสร้างมันเพิ่มขึ้นคืบละสองสามขั้น เพียงเพื่อจะทำให้ข้าหัวเสีย”

ซีรีนกับหน้าปูตามทั้งสองออกไป แต่ในไม่ช้าเด็กหญิงก็เริ่มไม่ทันใจ กับผีก้าวที่เหมือนคืบคลานของชายชราและแสงหน้าไป ตัวตลกโซซัดโซเซตามหลังเธอพร้อมกับกระพรวนที่กระทบกันดังสนั่น

ปราสาทมิใช่สถานที่ที่เป็นมิตรกับผู้สร้างกายอ่อนแอ เครสเซ็นถูกย่ำเตือนขณะลงบันไดวนของหอคอยมังกรทะเล เขาจะพบลอร์ดสแตนนิสได้ในห้องโถงใต้เขียนลาย บนป้อมกลางหินซึ่งเป็นป้อมกลางของดรากอ้อนส์โตน ซึ่งได้ชื่อเช่นนั้นเพราะกำแพงโบราณของมันส่งเสียงดังสนั่นกึกก้องระหว่างที่มีพายุ กว่าจะไปถึงตัวสแตนนิสได้ ทั้งสองต้องเดินตัดทางเดินมีหลังคา ผ่านกำแพงชั้นกลางและชั้นในที่มีเหล่าการ์กอยล์เฝ้าพิทักษ์กับประตูเหล็กสีดำ แล้วลงบันไดอีกหลายชั้นเกินกว่าเครสเซ็นอยากจะคิด คนหนุ่มไต่บันไดทีละสองขั้น สำหรับคนแก่ที่สะโพกไม่ดี ทุกขั้นคือความทรมาน แต่ลอร์ดสแตนนิสไม่คิดจะมาหาเขา ดังนั้นแมสเตอร์จึงทำใจยอมรับความยากลำบาก อย่างน้อยที่สุดเขาก็มีไพลอสคอยช่วย และเขารู้สึกขอบคุณในเรื่องนั้น

ขณะเดินลากเท้าไปตามทางเดินมีหลังคา พวกเขาผ่านไปหน้าหน้าต่างโค้งสูงเป็นแนวที่มองออกไปเห็นลานปราสาทชั้นนอก กำแพงชั้นนอกและหมู่บ้านชาวประมงที่อยู่เลยออกไปอย่างชัดเจน ในลานนั้น พลธนูกำลังยิงเป้าฝึกซ้อมตามเสียงร้องบอก “พาด ดิ่ง ยิง” ลูกธนูของพวกเขาส่งเสียงดังเหมือนนกสีกฝูงที่ออกบิน พวกเขาหารายมกัวยาวๆ ไปตามทางเดินบนกำแพง เข้มมองระหว่างตัวการ์กอยล์ไปยังกองทัพอัฒที่ตั้คยอยู่ภายนอก อากาศยามเช้ามุกขมัวไปด้วยควันไฟทำอาหาร ขณะที่ไพรพลสามพันนายนั่งกินมือเข้ากันไต้รงของผู้เป็นนาย พันแนวค่ายที่แผ่ไกลออกไป ทำ

เทียบเรือแอ๊ดไปด้วยเรือ ไม่มีเรือลำใดที่เข้ามาในระยะมองเห็นคราก่อน-
สโตนในช่วงครึ่งปีที่ผ่านมาได้รับอนุญาตให้แล่นออกไปอีก เรือพิโรธของ
ลอร์ดสแตนนิส ซึ่งเป็นเรือรบสามชั้นที่ใช้ฝีพายสามร้อยคนดูแทบจะเล็กไป
ทีเดียวเมื่ออยู่เคียงข้างเรือโบราณดาใหญ่ห้องลึกลับเรือค้าขายที่อยู่รายรอบ

พวกยามนอกคลองหินคุ่นหน้าท่าบรรดาเมสเตอร์ดีและให้พวกเขา
ผ่านไป “รอตรงนี้แหละ” เครสเซ็นบอกไปพลอสเมื่อเข้าไปข้างในแล้ว “ข้า
พบเขาตามลำพังจะดีกว่า”

“ต้องขึ้นบันไดเป็นทางยาวนะขอรับ เมสเตอร์”

เครสเซ็นยิ้ม “เจ้าคิดว่าข้าลึ่มรี ข้าไต่บันไดนี้บ่อยเสียจนรู้จักชื่อ
ของแต่ละชั้นเลยละ”

เมื่อขึ้นไปได้ครึ่งทาง เขาก็นึกเสียใจกับการตัดสินใจของตัวเอง เขา
หยุดเพื่อหายใจให้ทันและบรรเทาความเจ็บในสะโพกเมื่อได้ยินเสียงรongsเท้า
บุตเสียดสีพื้นหิน และประจันหน้ากับเซอร์ดาวอส ซีเวิร์ธที่กำลังลงมา

ดาวอสเป็นชายร่างเล็ก ขาคีกำเนิดต่ำต้อยปรากฏให้เห็นชัดบนหน้าตา
ธรรมดาๆ ผ่าคลุมไหล่เก่าโกโรโกโสสีเขียวที่เบื่อนคราบเกลือกกับละออง
น้ำเค็มและสีซีดจางจากแสงแดดคลุมรอบไหล่บางของเขา ทับเสื้อแขนกุด
สีน้ำตาลกับกางเกงรัดเข้าที่มีสีเข้ากับดวงตาและเส้นผมสีน้ำตาล รอบคอ
มีถุงหนังเก่าสีใบหนึ่งห้อยไว้กับสายหนัง เคราหรือมแฮร์มีสีเทาแซม
ประปราย เขาสวมถุงมือหนังปิดมือข้างซ้ายที่โดนตัด เมื่อเห็นเครสเซ็น
เขาก็หยุดเดินลงบันได

“เซอร์ดาวอส” เมสเตอร์พูด “ท่านกลับมาเมื่อไหร่”

“ตอนเข้ามืด เวลาโปรดของข้าละ” ว่ากันว่าไม่มีใครบังคับเรือใน
เวลากลางคืนได้ดีสักครึ่งหนึ่งของดาวอสมือสั้น ก่อนที่ลอร์ดสแตนนิสจะแต่งตั้ง
เขาเป็นอัศวิน เขาเคยเป็นพ่อค้าของเถื่อนซื้อขายกระฉ่อนและหลบหลีกเงื้อมมือ
กฎหมายเก่งที่สุดในทั้งเจ็ดราชอาณาจักร

“แล้วยังไงล่ะ”

ชายผู้นั้นส่ายศีรษะ “ก็อย่างที่ท่านเคยเตือนเขา พวกนั้นจะไม่ลุกฮือ

ขึ้นหอรก เมสเตอร์ ไม่ใช่เพื่อเขาแน่ พวกนั้นไม่รักเขา”

ใช่ เคเรสเซ็นคิด และพวกเขาจะไม่มีวันรักด้วย เขาแข็งแกร่ง
เก่งกาจ พอจะ...ใช่ พอจะเหลียวလာดูอยู่บ้าง...แต่มันไม่พอ มันไม่มีวัน
พอหอรก “ท่านได้พูดกับพวกนั้นทุกคนไหม”

“ทุกคนรี ไม่หอรก เฉพาะพวกที่ยอมพบข้าเท่านั้นแหละ พวกนั้น
ก็ไม่ได้รับข้าเหมือนกัน พวกขุนน้ำขุนนางชั้นสูงพวกนั้นละ สำหรับพวกเขา
แล้ว ข้าจะเป็นอัศวินหัวหอมเรื่อยไปนั่นแหละ” มือซ้ายของเขากำเข้า
นิ้วหนาสั้นกุดเกร็งเป็นกำปั้น สแตนนิสได้สับปลายนิ้วข้อสุดท้ายของทุกนิ้ว
เขาออก ยกเว้นหัวแม่มือ “ข้าได้กินอาหารร่วมกับจูเลียน สวอนน์ และ
เพนโรสเฌา และพวกทาร์ชก็ยอมเข้าร่วมพบปะตอนเที่ยงคืนในป่าละเมาะ
ส่วนคนอื่น...อ้อ เบरिक ดอนเดอร์เรียน หายตัวไป บ้างก็บอกว่าตายแล้ว
ส่วนลอร์ดคารอนอยู่กับเรนลี ไบรซ์ลีสัม แห่งองครักษ์สายรุ้ง”

“องครักษ์สายรุ้งรี”

“เรนลีตั้งราชของครักษ์ของเขาขึ้นมาเอง” อดีตพ่อค้าของเถื่อนอธิบาย
“แต่พวกเขาทั้งเจ็ดไม่ได้ใส่ชุดขาว แต่ละคนมีสีประจำตัว ลอรัส ไทเรล
เป็นลอร์ดผู้บัญชาการ”

นั่นเป็นความคิดแบบที่จะดึงดูดใจเรนลี บาราเทียน พอดี ระเบียบ
ใหม่อันงามสง่าของอัศวิน ด้วยเครื่องแต่งกายใหม่อันสวยหรูเพื่อประกาศ
ตัวตน แม้แต่ตอนที่ยังเป็นเด็ก เรนลีก็ชอบสีลันสไตและเสื้อผ้ามงกุฎ
ทั้งยังชอบเล่นสนุกในแบบของเขาด้วย “ดูข้าสิ!” เขาจะตะโกนขณะวิ่งหัวเราะ
ไปตามห้องโถงของสตอร์มส์เอนด์ “ดูข้าสิ ข้าเป็นมังกร” หรือ “ดูข้าสิ
ข้าเป็นพอมด” หรือ “ดูข้าสิ ดูข้าสิ ข้าเป็นเทพแห่งฝน”

เด็กชายตัวน้อยผู้กล้าหาญกับผมสีดำกระเซิงและดวงตาร่าเริงเป็น
ผู้ชายเต็มตัวแล้วในตอนนี้ อายุยี่สิบเอ็ด และยังคงเล่นสนุกในแบบของเขา
ดูข้าสิ ข้าเป็นพระราชา เคเรสเซ็นคิดอย่างเศร้าใจ โอ เรนลี เรนลี
เด็กน้อยที่น่ารัก ท่านรู้ไหมว่าท่านกำลังทำอะไรอยู่ และท่านจะใส่ใจไหม
ถ้าท่านรู้ มีใครสักคนใหม่ที่ใส่ใจเขานอกจากข้า “ท่านลอร์ดทั้งหลายให้

เหตุผลที่ปฏิเสธว่ายังงั้น” เขาถามเซอร์ดาวอส

“อ้อ สำหรับเรื่องนั้น บางคนก็พูดจาม่วนวอล บางคนก็พูดโผงผาง บางคนให้ข้ออ้าง บางคนให้สัญญา บางคนก็แคโกหก” เขายักไหล่ “ท้ายที่สุดคำพูดก็เป็นเพียงลมปาก”

“ท่านไม่มีความหวังกลับมาให้เขาเลยหรือ”

“มีเพียงความหวังลมๆ แล้งๆ และข้าจะไม่ทำเช่นนั้น” ดาวอสพูด “เขาได้รับความจริงจากข้าแล้ว”

เมสเตอร์เครสเซ็นจดจำวันที่ดาวอสได้รับแต่งตั้งเป็นอัศวินได้ หลังจากการปิดล้อมสตอร์มส์เอนด์ ลอร์ดสแตนนิสและทหารกลุ่มเล็ก รักษาปราสาทมาได้เกือบหนึ่งปีจากกองทัพใหญ่ของลอร์ดไทเรลและลอร์ดเรดไวน์ แม้แต่ทะเลก็ยังถูกปิดรอบด้าน ถูกเฝ้าระวังทั้งกลางวันกลางคืน ด้วยกองเรือของเรดไวน์ที่ซึกรงสีแดงเข้มของพวกอาร์เบอร์ ภายในสตอร์มส์เอนด์นั้น ม้าถูกจับกินหมดไปนานแล้ว สุนัขและแมวก็หมด และกองทหารต้องหันมากินรากไม้และหนู จากนั้นก็มาถึงคืนเดือนเสี้ยวและเมฆดำบดบัง ดาว ดาวอสพ่อค้าของเถื่อนซึ่งอำพรางตัวมาในความมืด ได้เสียงฝ่าแนว ปิดล้อมของเรดไวน์และทินโลโครกของอ่าวเรือแตก เรือลำน้อยของเขา มีตัวล่ำเป็นสีดำ ใบเรือสีดำ พายสีดำ และมีท้องเรืออัดแน่นด้วยหัวหอมกับปลาเค็ม แม้จะน้อยนิด แต่มันก็ทำให้กองทหารมีชีวิตอยู่ได้นานพอให้ เอ็ดดาร์ด สตาร์ค มาถึงสตอร์มส์เอนด์และทำลายการปิดล้อมเมือง

ลอร์ดสแตนนิสตอบแทนดาวอสด้วยที่ดินผืนงามๆ บนแหลมโกรธา ป้อมเล็กๆ แห่งหนึ่งและยศอัศวิน...แต่เขาก็มีประกาศิตด้วยว่าดาวอสต้องเสียข้อนิ้วมือซ้ายแต่ละนิ้วเพื่อชดใช้สำหรับการลักลอบค้าของเถื่อนตลอดเวลาหลายปี ดาวอสยินยอมด้วยเงื่อนไขว่าสแตนนิสต้องเป็นคนลงมือเอง เขาจะไม่ยอมรับการลงทัณฑ์จากน้ามือของผู้ที่ต่ำต้อยกว่านั้น ท่านลอร์ดใช้มิดไธของพ่อค้าเนื้อ มิดที่เหมาะสมสำหรับสืบให้ขาดสะบั้น หลังจากนั้น ดาวอสก็เลือกซื้อซีเวิร์ธเป็นตระกูลที่ตั้งขึ้นใหม่ของเขา และใช้ธงรูปเรือสีดำบนพื้นสีเทาอ่อน มีหัวหอมอยู่บนใบเรือ อดีตพ่อค้าของเถื่อนชอบพูด

ว่า ลอร์ดสแตนนิสมีบุญคุณต่อเขา ด้วยการช่วยให้เขามีเลิပ်ที่ต้องทำความสะอาดและตัดแต่งน้อยลงสินี้ว

ใช่ เครสเซ็นคิด ผู้ชายแบบนั้นจะไม่ให้ความหวังลมๆ แล้งๆ หรือ ตกแต่งความจริงอันโหดร้ายให้นุ่มนวลลง “เซอร์ดาวอส ความจริงอาจเป็น ยาชมก็ได้ แม้แต่สำหรับผู้ชายอย่างลอร์ดสแตนนิส เขาคิดเพียงแค่ว่ากลับไปคิงส์แลนดิงพร้อมกำลังพลเต็มที เพื่อทำลายล้างเหล่าศัตรู และอ้างสิทธิ์ในสิ่งที่เป็่นของเขาโดยชอบธรรม แต่ตอนนี้...”

“ถ้าเขานำทัพอันน้อยนิดนี้ไปคิงส์แลนดิง ก็มีแต่จะไปตายเท่านั้นเอง เขาไม่ได้มีกำลังคนมากมาย ข้าบอกเขาเช่นนั้นแล้ว แต่ท่านก็รู้จักความหยิ่งทะนงของเขา” ดาวอสยกมือข้างที่สวมถุงมือขึ้นมา “นิ้วมือของข้าจะอกขึ้นใหม่ก่อนที่จะบุรุษผู้นั้นจะยอมฟังเหตุผล”

ชายชรารอใจ “ท่านทำทุกอย่างที่ทำได้แล้ว ตอนนี้ข้าต้องร่วมผสานเสี่ยงกับท่าน” เขาเดินขึ้นบันไดต่ออย่างเหนื่อยล้า

ที่พำนักของลอร์ดสแตนนิส บาราเธียน เป็นห้องกลมใหญ่หิมาที่มีผนังเป็นหินเปลือยสีดํากับหน้าต่างแคบสูงสี่บานที่มองออกไปสู่ปลายเขตแดนทั้งสี่ทิศ ตรงกลางห้องคือโต๊ะตัวใหญ่อันเป็นที่มาของชื่อห้อง เป็นแผ่นไม้แกะสลักบานมหิมาที่สร้างขึ้นตามบัญชาของเอกอน ทาร์เกรียน ในยุคก่อนการพิชิต โต๊ะเขียนลายมีความยาวกว่าห้าสิบฟุต อาจจะกว้างเพียงครึ่งหนึ่งของความยาวตรงจุดที่กว้างที่สุด แต่กว้างไม่ถึงสี่ฟุตตรงส่วนที่แคบที่สุด บรรดาช่างไม้ของเอกอนสร้างมันตามรูปแผ่นดินเวลเทอร์อส เลื่อยให้เป็นรูปอ่าวและคาบสมุทรแต่ละแห่งจนกระทั่งไม่มีส่วนใดของโต๊ะเป็นเส้นตรงบนพื้นผิวที่เป็นสีเข้มขึ้นจากน้ำยาชักเงาอายุเกือบสามร้อยปีถูกเขียนเป็นลายรูปเจ็ดราชาอาณาจักรตามที่เป็นในยุคของเอกอน ทั้งแม่น้ำและภูเขาปราสาทและนครต่างๆ ทะเลสาบและป่า

มีเก้าอี้เพียงตัวเดียวในห้อง จัดวางอย่างระมัดระวังในตำแหน่งเหมาะเหม็งตรงจุดที่ดราگونสโตนตั้งอยู่นอกชายฝั่งของเวลเทอร์อส และยกกระดับให้สูงเพื่อให้มองเห็นพื้นผิวโต๊ะได้ชัด ผู้ที่นั่งอยู่บนเก้าอี้คือชาย

สวมเสื้อกั๊กหนังร้อยเชือกแน่นกับกางเกงรัดเข้าผ่านสัตรีบันหยาบสีน้ำตาล เมื่อเมสเตอร์เครสเซ็นเข้ามา เขาเหลือบตาขึ้นมอง “ข้ารู้ว่า ท่าน จะมา ตาเฒ่า ไม่ว่าข้าจะเรียกหาหรือไม่” ไม่มีแววอบอุ่นเจืออยู่ในน้ำเสียงของเขา เทบไม่เคยมีอยู่แล้ว

สแตนนิส บาราเรียน ลอร์ดแห่งดรากร้อนสโตนและทายาทโดยชอบธรรมของบัลลังก์เหล็กแห่งเจ็ดราชอาณาจักรเวสเทออสด้วยความเมตตาของทวยเทพ มิให้ล่กว้างและแขนขาเพรียวแกร่ง ใบหน้าตึงแน่น และผิวที่เหมือนกับแผ่นหนังตากแดดจนเหนียวทนดุจเหล็กกล้า แซ็งกร้าว คือคำที่ใครๆ ใช้เมื่อพูดถึงสแตนนิส และเขาก็เป็นคนแซ็งกร้าวจริงๆ แม้ อายุยังไม่ถึงสามสิบห้า แต่บ่นศีรษะของเขาเหลือเพียงผมสีดำบางๆ เป็นแนวปรกหน้าผาก และวนเป็นวงหลังใบหูทั้งสองข้างเหมือนเงาของมงกุฎ พืชายของเขา พระราชาโรเบิร์ตผู้ล่วงลับ ไว้เคราในช่วงปีท้ายๆ เมสเตอร์เครสเซ็นไม่เคยเห็น แต่ผู้คนพูดกันว่ามันดูป่าเถื่อน ทั้งดกหนาและดุดันราวกับเป็นการตอบสนอง สแตนนิสเล้มจอนของเขาเองสั้นเกรียน มันดูเหมือนเงาสีดำอมน้ำเงินบนขากรรไกรเหลี่ยมและแก้มตอบที่มีแต่กระดูก ดวงตาของเขาเหมือนบาดแผลเปิดใต้คิ้วหนา สีน้ำเงินเข้มดุจท้องทะเลยามราตรี ปากของเขาคงสร้างความลึนหวังให้แก่กระทั่งตัวตลกที่ชวนหัวที่สุด มันเป็นปากที่มีไว้เพื่อทำหน้าที่ บึงตึง และออกคำสั่งด้วยถ้อยคำอันเฉียบขาด ริมฝีปากชิดบางและกล้ำเนื้อที่เกร็งแน่น ปากที่ลึมวิธียิ้มแย้มไปแล้วและไม่เคยรู้จักวิธีหัวเราะ บางครั้งเมื่อโลกเริ่มนิ่งงันและเงียบสนิท ในยามกลางคืน เมสเตอร์เครสเซ็นนึกฝันไปว่าเขาได้ยินเสียงลอร์ดสแตนนิส ขบฟันดังมาจากระยะทางห่างออกไปครั้งปราสาท

“ครั้งหนึ่งท่านจะปลุกข้า” ชายชราพูด

“ครั้งหนึ่งเจ้ายังหนุ่ม ตอนนี้เจ้าแก่แล้วก็ป่วย และจำเป็นต้องนอน”

สแตนนิสไม่เคยหัดพูดจาให้นุ่มนวลลง อำพรางความรู้สึกหรือยกยอ เขาพูดสิ่งที่คิด และไม่แยแสผู้ที่ไม่ชอบฟัง “ข้ารู้ว่าเจ้าจะได้รู้สิ่งที่ดาวอสต้องพูดในไม่ช้า เจ้ารู้เสมอไม่ใช่หรือ”

“ข้าคงไม่มีประโยชน์กับท่านหากข้าไม่รู้” เกรสเซ็นพูด “ข้าพบดาวอสตรงบันไดแล้ว”

“ข้าว่าเขาคงบอกเรื่องทั้งหมดแล้วสินะ ข้าน่าจะให้ตัดสินชายคนนั้นไปพร้อมกับนิ้วของเขาเสียเลย”

“ถ้าเช่นนั้นเขาก็คงเป็นทูตที่น่าสมเพชของท่าน”

“เขาเป็นทูตที่น่าสมเพชของข้าอยู่แล้วไม่ว่าจะยังไง บรรดาลอร์ดแห่งวายุจะไม่ลุกฮือขึ้นเพื่อข้า พวกเขาจะไม่ชอบข้า และความชอบธรรมแห่งเป้าหมายของข้าก็ไม่มีความหมายใดๆ ต่อพวกเขาเลย พวกข้าฉลาดจะนั่งอยู่หลังกำแพง รอดูว่าลมจะพัดไปทางไหนและใครน่าจะได้ชัยชนะ พวกที่กล้าหาญได้ประกาศตัวสู้เพื่อเรณลีแล้ว เพื่อ เรนลี!” เขาพนันชื่อนั้นออกมาเหมือนเป็นยาพิษบนลิ้น

“น้องชายของท่านเป็นลอร์ดแห่งสตอร์มส์เอนด์ตลอดสิบสามปีมานี้ ลอร์ดพวกนี้เป็นผู้เชิญธงที่ให้สัตย์สาบานของเขา...”

“ของข้า” สแตนนิสชัดขึ้น “ทั้งที่ตามหลักแล้วพวกนั้นควรเป็นของข้า ข้าไม่เคยขอตราگونสโตน ข้าไม่เคยต้องการมัน ข้ารับมาก็เพราะศัตรูของโรเบิร์ตอยู่ที่นี้ และเขาสั่งให้ข้าซุตรากอนโค่นพวกมันให้สิ้น ข้าสร้างกองเรือให้เขาและทำงานให้เขา รู้หน้าที่อย่างนี้น้องชายพึงทำต่อพี่ชายอย่างที่เรณลีพึงทำต่อข้า แล้วคำขอบคุณของโรเบิร์ตคืออะไร เขาแต่งตั้งข้าเป็นลอร์ดแห่งตราگونสโตน และยกสตอร์มส์เอนด์รวมทั้งรายได้ของมันให้เรณลี สตอร์มส์เอนด์เป็นของตระกูลบาราเธียนมาสามร้อยปีแล้ว ตามที่ถูกมันควรตกทอดมาถึงข้าเมื่อโรเบิร์ตขึ้นครองบัลลังก์เหล็ก”

มันเป็นความคับแค้นใจแต่เก่าก่อนที่รู้สึกอย่างแรงกล้า และไม่เคยรู้สึกรุนแรงมากไปกว่าตอนนี้ นี่คือหัวใจแห่งจุดอ่อนของนายเขา เพราะตราگونสโตนแม้จะเก่าและแข็งแกร่ง แต่มีผู้สวามิภักดีเป็นลอร์ดชั้นผู้น้อยเพียงหยิบมือ ที่ดินในครอบครองของพวกเขาก็เป็นเกาะหินที่มีคนอาศัยอยู่น้อยนิดเกินกว่าจะส่งกำลังคนมาให้ได้อย่างที่สแตนนิสต้องการ แม้จะรวมพวกนักดาบรับจ้างที่เขานำข้ามทะเลแคบมาจากนครอิสระมีร์และลิสแล้ว

ทัพที่ตั้งค่ายอยู่นอกกำแพงของเขาก็ยังเล็กเกินกว่าจะโค่นอำนาจของตระกูลแลนนิสเตอร์ได้

“โรเบิร์ตไม่ให้ความเป็นธรรมแก่ท่าน” เมสเตอร์เครสเซ็นตอบอย่างระมัดระวัง “แต่เขามีเหตุผลที่มีน้ำหนัก ดราก้อนสโตนเป็นที่ตั้งของตระกูลทาร์เกรียนมาช้านาน เขาต้องการความแข็งแกร่งของบุตรเพื่อปกครองที่นี่ และเรนลียี่สิบแปดปีก็เป็นแค่เด็กคนหนึ่งเท่านั้น”

“เขายังเป็นเด็กอยู่” สแตนนิสประกาศ ความโกรธดังก้องไปในห้องโถงที่ว่างเปล่า “เด็กซี้ชโยมที่คิดจะแย่งมงกุฎไปจากหัวข้า เรนลียี่สิบแปดปีทำอะไรที่ควรจะได้บัลลังก์บ้าง เขานั่งในสภาที่ปรึกษาและเล่นสนุกกับนิ้วก้อย แล้วในการประลองยุทธ์ เขาก็สวมชุดเกราะสวยงามและปล่อยตัวเองให้โดนฟาดตกม้าโดยคนที่เก่งกว่า นั่นละคือเรนลียี่สิบแปดปี น้องชายของข้า ที่คิดว่าตัวเองน่าจะเป็นพระราชบิดา ข้าขอถามเจ้า ทวยเทพยดะเยียด พี่น้องให้ข้าทำไม”

“ข้าตอบแทนทวยเทพไม่ได้”

“ข้ารู้สิว่าคุณนี่เจ้าแทบไม่ตอบอะไรเลย ใครเป็นเมสเตอร์ของเรนลียี่สิบแปดปี ข้าน่าจะตามตัวเขามา ข้าอาจจะชอบคำปรึกษาของเขามากกว่าก็ได้ เจ้าคิดว่าเมสเตอร์คนนี้จะพูดว่ายังไงเมื่อน้องชายข้าตัดสินใจจะชิงมงกุฎข้า สหายของเจ้าให้คำปรึกษาอะไรต่อคนทรยศสายเลือดเดียวกับข้าคนนี้”

“ข้าคงประหลาดใจหากลอร์ดเรนลียี่สิบแปดปีแสวงหาคำปรึกษา ฝ่าบาท” บุตรชายคนเล็กสุดในสามคนของลอร์ดสเตฟฟอนโดซันเป็นบุตรผู้กล้าหาญ แต่ทว่าขาดความยั้งคิด ทำตามแรงกระตุ้นชั่ววูบมากกว่าพิจารณาอย่างรอบคอบ ในด้านนั้น เช่นเดียวกับในด้านอื่นอีกมาก เรนลียี่สิบแปดปีเหมือนโรเบิร์ตที่ซื่อ และต่างจากสแตนนิสลิบลับ

“ฝ่าบาท” สแตนนิสทวนคำอย่างขมขื่น “เจ้าเย้ยข้าด้วยการพูดกับข้าเยี่ยงพระราชบิดา แต่ข้าเป็นพระราชบิดาของอะไรละ ดราก้อนสโตนกับโชดหินสองสามก้อนในทะเลแคบ นั่นละอาณาจักรของข้า” เขาถ่มน้ำลายของเขาลงมายื่นหน้าโต๊ะ เกาของเขาคอดหับปากแม่น้ำเซียวทมิฬและป่าเขียวนิสัน

เป็นที่ตั้งของคิงส์แลนดิงในเวลานี้ เขายืนอยู่ตรงนั้น ครุ่นคิดถึงอาณาจักรที่เขาพยายามจะอ้างสิทธิ์ครอบครอง ไกลแค่มือเอื้อมแต่กลับไกลแสนไกล “คืนนี้ข้าจะกินอาหารค่ำกับบรรดาลอร์ดผู้เจริญของข้า เจ้าพวกนั้นแหละ เซลติการ์, เวลาเรียน, บาร์ เอ็มมอน พวกปลาชีวิตปลาสร้อยทั้งหลาย พิฆรรณแยะๆ ถ้าจะว่ากันตามจริง แต่พวกเขาคือสิ่งที่พี่น้องข้าทิ้งไว้ให้โจรสลัดซัลลาดอร์ ซาน ชาวลิส จะอยู่ที่นั่นพร้อมกับยอดหินล้ำสุดที่ข้าติดค้างเขา แล้วโมรอกซาวมิร์ก็จะเตือนข้าด้วยข่าวเรื่องกระแสน้ำและพายุฤดูใบไม้ร่วง ในขณะที่ลอร์ดซันกลาสเสสสร้างพิมพ์ความประสงค์ของหวนเทพทั้งเจ็ด เซลติการ์จะอยากรู้ว่าลอร์ดแห่งวายุคนไหนจะมาเข้าร่วมกับเรา เวลาเรียนจะขู่ว่าจะนำทหารของเขากลับบ้านนอกเสียจากเราจะจุใจมในทันที ข้าจะบอกพวกเขายังไง ข้าต้องทำยังไงตอนนี้”

“ศัตรูที่แท้จริงของท่านคือพวกเลนนิสเตอร์นะ นายข้า” เมสเตอร์เครสเซ็นตอบ “หากท่านกับน้องชายร่วมมือกันต่อสู้กับพวกนั้น...”

“ข้าจะไม่เจรจากับเรนลี” สแตนนิสตอบด้วยน้ำเสียงไม่ฟังคำโต้แย้ง “ไม่ในขณะที่เขาเรียกตัวเองเป็นพระราชา”

“ฉันก็ไม่ร่วมกับเรนลี” เมสเตอร์ยอมแพ้ นายของเขาทั้งสี่ดิ้นและหวนตัว เมื่อเขาปักใจอะไรแล้วก็ไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ “คนอื่นๆ อาจสนองความต้องการของท่านได้เช่นกัน ลูกชายของเอ็ดดาร์ด สตาร์ค ได้รับการประกาศให้เป็นราชันแห่งแคว้นเหนือ มีกำลังทั้งหมดของวินเทอร์เฟลและริเวอร์รันหนหลังเขา”

“เด็กเมื่อก่อนขึ้น” สแตนนิสพูด “และพระราชาจอมปลอมอีกคน ข้าจะต้องยอมรับอาณาจักรที่แตกเป็นเสี่ยงๆ อย่างนั้นหรือ”

“แน่นอนว่าเครื่องราชอาณาจักก็ยิ่งดีกว่าไม่มีเลย” เครสเซ็นว่า “และถ้าช่วยให้เด็กหนุ่มนั้นล้างแค้นการสังหารบิดาของเขา...”

“ทำไมข้าถึงควรจะล้างแค้นให้เอ็ดดาร์ด สตาร์ค ด้วยละ ชายคนนั้นไม่มีความหมายอะไรกับข้า อ้อ โรเบิร์ต รักเขาเนี่ย แน่ใจได้เลย รักเขาเหมือนพี่น้อง ข้าได้ยืนอย่างนั้นบ่อยแค่ไหนนะ ข้าเป็นน้องชายของเขา

ไม่ใช่เน็ต สตาร์ค แต่เจ้าจะไม่มีทางรู้ได้เลยจากวิธีที่เขาปฏิบัติต่อข้า ข้า
รักษาสตอร์มส์เอนด์ให้เขา มองดูคนดี ๆ อดตายระหว่างที่เมฆ ไทเรล กับ
แพกซ์เตอร์ เรดไวน์ เลี้ยมฉลองกันในระยะมองเห็นกำแพงเมืองของข้า
โรเบิร์ตชอบใจข้าหรือเปล่า เปล่า เขาชอบใจ *สตาร์ค* ที่ยุติการปิดล้อมเมือง
ตอนที่เรอดอยากถึงขนาดกินหนูและหัวผักกาด ข้าสร้างกองเรือตามบัญชา
ของโรเบิร์ต ยึดดรากอนส์โตนในนามของเขา เขาจับมือข้าและพูดหรือเปล่า
ล่ะว่า *ยอดเยี่ยม น้องชาย ข้าจะทำยังไงถ้าไม่มีเจ้า* เปล่า เขาโทษข้าที่
ปล่อยให้วิลเลียม ดาร์รี่ ขโมยตัววิเชริสกับทหารน้อยไป รวากับว่าข้าจะหยุด
มันได้ ข้านั่งในสภาของเขามาสิบห้าปี ช่วย جون แอร์วิน ปกครองอาณาจักร
ของเขาในขณะที่โรเบิร์ตดื่มเหล้าเคล้านางโลม แต่พอ جونตาย พี่ชายข้า
แต่งตั้งข้าให้เป็นหัตถ์ของเขาหรือเปล่า เปล่า เขาควมม้าออกไปหาเน็ต
สตาร์ค สหายรัก และหยิบยื่นเกียรตินั้นให้ แล้วมันก็แทบไม่เป็นผลดีอะไร
กับพวกเขาทั้งคู่เลย”

“แม้มันจะเป็นเช่นนั้น นายข้า” เมสเตอร์เครสเซ็นพูดอย่างนุ่มนวล
“ท่านได้รับความไม่เป็นธรรมอย่างยิ่ง แต่อดีตก็คือฝุ่นผง อนาคตอาจได้
มาหากท่านเข้าร่วมกับพวกสตาร์ค มีคนอื่น ๆ ที่ท่านอาจหยิ่งเชิงดูได้ด้วย
ท่านหญิงแอร์วินล่ะ ถ้าราชินีสังหารสามีของนาง แน่่อนว่านางย่อมต้องการ
ทางความยุติธรรมให้เขา นางมีลูกชายวัยเยาว์ ทายาทของ جون แอร์วิน
หากท่านจะหมั่นหมายชีรินกับเขา...”

“เด็กชายคนนั้นอ่อนแอแล้วก็ชั่วโรค” ลอร์ดสแตนนิสแย้ง “แม้แต่
พ่อของเขาก็ก็นึกว่าอะไรเป็นอะไร เมื่อเขาขอให้ข้าอุปถัมภ์เด็กนั้นที่
ดรากอนส์โตน การรับใช้เป็นมหาดเล็กอาจเป็นผลดีกับเขาก็ได้ แต่แม่
แลนนิสเตอร์ตัวร้ายนั้นสั่งวางยาพิษลอร์ดแอร์วินก่อนจะได้ทำเรื่องนั้น
และตอนนี้โลซาก็ซ่อนลูกไว้ในปราสาทเอียร์ นางจะไม่มีวันแยกจากเด็กนั้น
เด็ดขาด ข้ารับรองกับเจ้าได้”

“นั่นท่านก็ต้องส่งชีรินไปเอียร์” เมสเตอร์กระตุ่น “ดรากอนส์โตน
เป็นบ้านอันน่าหดหู่สำหรับเด็ก ให้ตัวตลกของเธอไปกับเธอด้วย เธอจะได้

มีใบหน้าที่คุ้นเคยอยู่ใกล้ตัว”

“คุ้นเคยและอัปลักขณ์” สแตนนิสสันหน้าผากด้วยอาการครุ่นคิด “ถึงกระนั้น...บางทีมันอาจคุ้มที่จะลองดู...”

“ลอร์ดโดยชอบธรรมแห่งเจ็ดราชอาณาจักรต้องขอความช่วยเหลือจากหญิงม่ายและผู้เฒ่าบัลลังก์พระราชทานอย่างนั้นหรือ” เสียงสตรีเอ่ยถามอย่างเฉียบขาด

เมสเตอร์เครสเซ็นหมุนตัวไปและค้อมศีรษะ “ท่านหญิง” เขาพูดรู้สึกขัดใจที่ไม่ได้ยินเสียงนางเข้ามา

ลอร์ดสแตนนิสทาน้ำบึ้ง “ข้าไม่ได้ขอ ไม่ว่าจากใคร เจ้าจงจำเรื่องนั้นไว้ด้วย แม่หญิง”

“ข้ายินดีที่ได้ยินเช่นนั้น นายข้า” เลดี้เชลิสสูงเท่าผู้เป็นสามี รูปร่างและใบหน้าผอม หูกาง จมูกแหลม และมีไรหนวดจางๆ เหนือริมฝีปากบน นางถอนมันทุกวันและแข่งด่าเป็นประจำ แต่มันก็กลับมาไม่เคยขาด ดวงตาของนางมีสีอ่อน ปากแหม่นแหม่น เสียงเหมือนแส้ นางหวดมันอยู่ในตอนนั้น “ท่านหญิงแอร์ริสสมควรจะสามีภักดีต่อท่าน เช่นเดียวกับพวกสตาร์ค เรนลี่น้องชายท่าน และทุกคนที่เหลือ ท่านเป็นพระราชินีแท้จริงองค์เดียวของพวกเขา มันคงไม่สมควรที่จะไปอ่อนน้อมและต่อรองกับพวกเขาเพื่อสิ่งที่เป็นของท่านโดยชอบธรรมด้วยความเมตตาของเทพ”

เทพ นางพูด มิใช่ *ทวยเทพ* หญิงแดงเอาชนะนางได้ทั้งหัวใจและวิญญาณ เปลี่ยนนางจากที่เคยนับถือทวยเทพแห่งเจ็ดราชอาณาจักร ทั้งเก่าและใหม่ ให้หันไปบูชาเทพที่พวกเขาเรียกว่าจ้าวแห่งแสง

“ให้เทพของเจ้าเก็บความเมตตาไว้เถอะ” ลอร์ดสแตนนิสพูด เขาไม่ได้เลื่อมใสในศรัทธาใหม่อย่างแรงกล้าเช่นมารยา “สิ่งที่ข้าต้องการคือดาบ ไม่ใช่พร เจ้ามีกองทัพชุกช่อนอยู่ที่ไหนสักแห่งที่เจ้าไม่ได้บอกข้าหรือเปล่าละ” ไม่มีความรักใคร่ใดในน้ำเสียงของเขา สแตนนิสภักดิ์รู้สึกอึดอัดเวลาอยู่ใกล้สตรีเสมอ แม้แต่ภรรยาของเขาเอง ตอนที่เขาไปคิงส์แลนดิงเพื่อประชุมในสภาของโรเบิร์ต เขาทิ้งเชลิสไว้ที่ตราก้อนสโตน

กับลูกสาว จดหมายจากเขามีมาน้อยฉบับ การเยี่ยมเยียนน้อยยิ่งกว่า เขาทำตามหน้าที่บนเตียงวิวาห์ปีละหนึ่งหรือสองครั้ง แต่ไม่ได้สุขสำราญกับมัน และลูกชายหลายคนที่เขาเคยหวังก็ไม่เคยมาถึง

“พวกพี่น้องผู้ชาย ลุงกับอา และลูกพี่ลูกน้องของข้ามีกองทัพ” นางบอกเขา “ตระกูลฟลอเรนตีจะระดมพลเข้าร่วมกับธงของท่าน”

“ตระกูลฟลอเรนตีส่งกำลังเข้าร่วมได้อย่างมากที่สุดก็สองพันคน” ว่ากันว่าสแตนนิสรู้กำลังของทุกตระกูลในเจ็ดราชอาณาจักร “และเจ้ามีศรัทธาในบรรดาพี่น้องและลุงกับอาของเจ้ามากกว่าที่ข้ามี ท่านหญิงของข้า ดินแดนของฟลอเรนตีอยู่ใกล้กับไฮการ์เดินมากเกินกว่าที่ท่านลุงของเจ้าจะเสี่ยงกับความโกรธแค้นของเมซ ไทเรล”

“มีอีกทางหนึ่ง” เลดี้เซลิสขยับเข้ามาใกล้ขึ้น “มองออกไปนอกหน้าต่างของท่านสิ นายข้า มีสัญญาณที่ท่านเฝ้ารอ เต้นชัตอยู่บนท้องฟ้า มันเป็นสีแดง สีแดงของเปลวไฟ สีแดงแทนหัวใจคึกคักของเทพที่แท้จริง มันคือธง ของเขา – และของท่าน! ดูสิว่ามันคล้ายกับที่ท้องฟ้าเหมือนกับลมหายใจร้อนแรงของมังกร และท่านก็คือลอร์ดแห่งดราคอนสโตน มันหมายความว่าเวลาของท่านมาถึงแล้ว ฝ่าบาท ไม่มีอะไรแน่นอนไปกว่านี้อีกแล้ว ท่านจะต้องเล่นเรือจากเกาะโดดเดี่ยวแห่งนี้เหมือนเช่นที่เอกอนผู้พิชิตเคยเล่น เพื่อกวาดล้างทุกผู้ทุกคนตรงหน้าเหมือนเช่นที่เขาเคยทำ เพียงแค่เอ่ยคำนั้น และโอบกอดอำนาจของจ้าวแห่งแสง”

“จ้าวแห่งแสงจะมอบดาบใส่มือข้าสักทีเล่มล่ะ” สแตนนิสถามอีกครั้ง

“เท่าที่ท่านต้องการ” ภรรยาของเขาให้สัญญา “เริ่มจากดาบแห่งสตอร์มส์เอนด์และไฮการ์เดิน และบรรดาลอร์ดผู้เชิญธงทุกคนของพวกเขา”

“ดาวอสจะบอกเจ้าต่างไปจากนี้” สแตนนิสว่า “ดาบพวกนั้นได้สาบานต่อเรานี้แล้ว พวกเขาพี่น้องชายหนุ่มเจ้าเสน่ห์ของข้า เหมือนกับที่พวกเขาเคยรักโรเบิร์ต...และเหมือนกับที่พวกเขาไม่เคยรักข้า”

“ใช่” นางตอบ “แต่ถ้าเรานี้ตาย...”

สแตนนิสมองท่านหญิงของตนด้วยดวงตาหริ่งเล็ก จนกระทั่งเกรสเซ็น

ไม่อาจอ้างว่าได้อีก “มันเป็นเรื่องที่ไม่สมควรคิดนะ ผ่านบาท ไม่ว่าเรณลีจะทำเรื่องโง่เขลาอะไรก็ตาม...”

“เรื่องโง่เขลาสิ ข้าเรียกมันว่าการกบฏต่างหาก” สแตนนิสหันกลับมาหากรรยา “น้องชายข้าหนุ่มแน่นและแข็งแรง แล้วเขาก็มีทัพมหึมาอยู่รอบตัว แล้วยังอัศวินสายซึ้งพวกนั้นของเขาอีก”

“เมลิซานดร้าได้ฟังมองในเปลวเพลิง และเห็นเขาตาย”

เครสเซ็นตะลึงงันด้วยความหวาดกลัว “การฆ่าพี่น้อง...นายข้า นี่เป็นเรื่องชั่วร้าย ไม่สมควรคิด...ได้โปรด ฟังข้าเถิด”

เลดี้เซลิสมองเขาอย่างไตร่ตรอง “แล้วเจ้าจะบอกเขาว่าอย่างไรหรือ เมสเตอร์ เขาจะได้ราชาอาณาจักรหนึ่งมาได้อย่างไรถ้าไปคุกเข่าต่อพวกสตาร์คและชายลูกสาวของเราให้ไลซา แอร์วิน”

“ข้าได้ยื่นคำแนะนำของเจ้าแล้ว เครสเซ็น” ลอร์ดสแตนนิสพูด “ตอนนี้ข้าจะฟังของนางบ้าง เจ้าไปได้แล้ว”

เมสเตอร์เครสเซ็นขอเข้าที่เข่งขัด เขารู้สึกได้ถึงสายตาของเลดี้เซลิสบนแผ่นหลังของตนขณะที่เขาเดินลากเท้าช้าๆ ข้ามห้องไป กว่าจะลงไปถึงบันไดชั้นล่างสุด เขาก็ทำได้เพียงยืนตัวตรงทื่อ “ช่วยข้าที” เขาพูดกับไพลอส

เมื่อปลดอดภัยอยู่ในห้องของตนเองตามเดิมแล้ว เครสเซ็นก็ไล่ชายผู้อ่อนวัยกว่าไป และเดินกะเผลกไปยังระเบียงห้องอีกครั้ง เพื่อยินระหว่างเหล่าการ์กอยล์ของเขาและจ้องออกไปยังทะเล เรือรบลำหนึ่งของซัลลาดอร์ซาน กำลังล่องผ่านปราสาท ลำเรือเป็นสายทางสีสดแหวกผ่านผืนน้ำสีเขียวอมเทาขณะที่กรรเชียงยกขึ้นและลง เขามองดูกระแทงเรือลึบหายไปหลังหัวแหลม ถ้าความกลัวของข้าหายวับไปง่าย ๆ อย่างนั้นได้ก็ดีสิ เขาอยู่มานานเกินไปสำหรับเรื่องนี้แล้วใช่ไหม

เมื่อเมสเตอร์สวมปลอกคอของตน เขาละทิ้งความหวังเรื่องการมีลูกแต่กระนั้นเครสเซ็นรู้สึกเหมือนตนเป็นพ่ออยู่บ่อยๆ โรเบิร์ต สแตนนิส เรนลี...บุตรชายสามคนที่เขาเลี้ยงดูมาหลังจากทะเลคลื่นคร่าชีวิตลอร์ด

สเตฟฟอนไป เขาทำหน้าที่ได้แย่มากจนตอนนี้เขาต้องดูคนหนึ่งฆ่าอีกคน
กระนั้นหรือ เขาจะยอมให้มันเกิดขึ้นไม่ได้ จะไม่ยอมให้มันเกิดขึ้น

หญิงคนนั้นคือหัวใจของเรื่องนี้ ไม่ใช่เลดี้เชลลิส หากเป็นอีกคน
นางหญิงแดง พวกคนรับใช้ขนานนามให้นางด้วยไม้กล้อเรียกชื่อ “ข้าจะ
เรียกชื่อนาง” เครสเซ็นบอกสุนัขเฝ้าประตูรกรทำด้วยศิลา “เมลิซานดร์
ชื่อของนาง” เมลิซานดร์แห่งอัสซาย แม่มดหมอผี ผู้พันธนาการเงา และ
นักบวชหญิงแห่งรัลลอร์ จ้าวแห่งแสง หัวใจอัคคี เทพแห่งเปลวไฟและเงา
เมลิซานดร์ เจ้าของความวิปลาสนี้จะต้องไม่ถูกปล่อยให้แพร่ระบาดไป
นอกดรากอ้อนส์โตน

ห้องพักของเขาดูมืดสลัวและหดหู่หลังจากความสว่างจ้าของยามเช้า
ผ่านไป ชายชราใช้มือขึงม่านม่านจุดเทียนและถือไปยังห้องทำงานใต้บันไดสู่
รังนก ที่ซึ่งยาซีฟั้ง ยาน้ำ และยาต่างๆ ของเขาวางอย่างเป็นระเบียบอยู่
บนชั้น บนชั้นอันล่งสุดหลังแถวของชั้นวางรักษาแผลในกระปุกดินเตี้ยๆ
เขาพบขวดแก้วใบเล็กสี่คราม ไม่ใหญ่กว่านิ้วก้อย มันดังรัวเมื่อเขาเขย่า
เครสเซ็นเป่าฝุ่นเป็นชั้นออกและถือมันกลับไปโต๊ะ เขาทรุดลงบนเก้าอี้
ดึงจุกออกและเหลืงที่บรรจุอยู่ในขวดออกมา แก้วพลีกลีบสองเม็ด ไม่ใหญ่
ไปกว่าเมล็ดพืช ร่วงกราวลงบนแผ่นหนังจารึกที่เขาอ่านก่อนหน้านี้ เป็น
ประกายเหมือนอัญมณีในแสงเทียน เป็นลีม่วงจัดจนเมสเตอร์คิดว่าเขา
ไม่เคยเห็นสีนั้นจริงๆ มาก่อน

สายโซ่รอบลำคอของเขาให้ความรู้สึกหนักมาก เขาแตะแก้วพลี
เม็ดหนึ่งอย่างแผ่วเบาด้วยปลายนิ้วก้อย *ช่างเป็นสิ่งเล็กๆ ที่กุมอำนาจของ
ชีวิตและความตาย* มันทำขึ้นจากพืชชนิดหนึ่งที่ขึ้นเฉพาะบนหมู่เกาะของ
ทะเลหยก ห่างไกลออกไปครึ่งโลก ใบของมันต้องบ่มไว้เป็นเวลานานและ
แช่ในน้ำเมฆากับน้ำผสมน้ำตาลและเครื่องเทศหายากบางชนิดจากหมู่เกาะ
ฤดูร้อน หลังจากนั้นก็ทิ้งไปได้ แต่ตัวยาก็ต้องทำให้ขึ้นด้วยขี้เถ้าและ
ปล่อยให้ตกผลึก กระบวนการนั้นทั้งช้าและยาก สิ่งที่จะต้องใช้อุณหภูมิ
แพงลิบและยากจะได้มา แต่เหล่านักเล่นแร่แปรธาตุแห่งลิสวีวี เช่นเดียว

กับบุรุษไร้หน้าแห่งบราวอส...และเหล่าเมสเตอร์ในศาสตร์เดียวกับเขาด้วย แม้ว่ามันไม่ใช่สิ่งที่พูดถึงกันนอกกำแพงซีตาเดลก็ตาม คนทั้งโลกรู้ว่า เมสเตอร์ดีท้วงเงินของตนเมื่อเขาเรียนรู้ศาสตร์แห่งการเยียวยา แต่โลกเลือกที่จะลืมเสียมากกว่าคนที่รู้วิธีการขยำย้อมรู้วิธีฆ่าด้วย

เครสเซ็นจำชื่อที่ชาวฮัสซายเรียกไปไม่นานไม่ได้แล้ว หรือชื่อที่นักวางยาพิษชาวลิสเรียกแก้วลิกนั้นด้วย ในซีตาเดลเรียกกันง่ายๆว่า ผู้รัดคอ ละลายในเหล้าองุ่น มันจะทำให้กล้ำเนื้อคอบีบแน่นยิ่งกว่ากำปั้น และปิดหลอดลม ผู้คนพูดกันว่าใบหน้าของเหยื่อเปลี่ยนเป็นสีม่วงเหมือนเม็ดแก้วลิกเล็กๆที่เป็นสาเหตุแห่งความตายของเขานั้นเอง แต่คนที่ล้าลึกเศษอาหารลัทธิขึ้นก็จะมีอาการแบบนั้นเช่นกัน

และในคืนนี้ลอร์ดสแตนนิสจะจัดงานเลี้ยงบรรดาลอร์ดผู้เชิญของเขา ท่านหญิงผู้เป็นภรรยา...และนางหญิงแดง เมลิซานดร์แห่งฮัสซาย

ข้าต้องพัก เมสเตอร์เครสเซ็นบอกตัวเอง พอมีดข้าต้องมีความแข็งแรงทั้งหมด สองมือของข้าต้องไม่สั่น ความกล้าหาญของข้าต้องไม่ถดถอย ข้าจะทำสิ่งน่าหวาดกลัว แต่มันต้องทำ ถ้าทวยเทพมีจริง แน่หนอนว่าท่านจะอภัยให้ข้า เขาอนไม่คอยหลับในระยะหลังมานี้ การได้หลับสักงีบคงทำให้เขามีแรงสำหรับงานยากลำบากที่รออยู่ เขาเดินโง่งนอย่างอ่อนล้าไปที่เตียง แต่เมื่อหลับตาลง เขายังคงมองเห็นแสงของดาวหาง สีแดงเหมือนเปลวเพลิง และมีชีวิตอย่างแจ่มชัดท่ามกลางความมืดแห่งความฝันของเขา บางทีมันอาจเป็นดาวหางของข้า เขาคิดอย่างแว่บวุ่นในตอนท้ายก่อนนิรากรรมณ์เข้าครอบงำ ลางเลือน ทำนายการฆ่า...ใช่แล้ว...

เขาตื่นขึ้นมาเมื่อมีดสนิทแล้ว ห้องนอนเป็นสีดำ และข้อต่อทุกชิ้นในกายปวดร้าว เครสเซ็นดันตัวเองขึ้นมา ศีรษะปวดตื้อ เขากุมไม้เท้าลุกขึ้นยืนอย่างไม่มั่นคง ดีกมากแล้ว เขาคิด พวกนั้นไม่มาตามตัวข้า เขาถูกตามตัวไปร่วมงานเลี้ยงเสมอ ได้นั่งใกล้กับเกลียว ใกล้กับลอร์ดสแตนนิส ใบหน้าผู้เป็นนายวนเวียนอยู่ตรงหน้า ไม่ใช่ชายหนุ่มอย่างที่เขาเป็น หากคือเด็กชายที่เขาเคยเป็น ยินหนาวอยู่ในเงามืดขณะที่ดวงอาทิตย์

ลาดแสงใส่ที่ชายคนโตของเขา ไม่ว่าเขาจะทำอะไร โรเบิร์ตจะได้ทำก่อน และทำได้ดีกว่า เด็กนางสงสาร...เครสเซ็นต้องรีบแล้ว เพื่อเห็นแก่เขา

เมสเตอร์พบเม็ตฟลิกตรงที่ที่เขาวางทิ้งไว้ และซ่อนมันขึ้นมาจากแผ่นหนัง เครสเซ็นไม่มีห่วงที่เป็นรูกลวงอย่างที่ผู้คนพูดกันว่าพวกนักวางยาพิษแห่งลิสโปรดปราน แต่มีกระเป๋ใหญ่น้อยมากมายเย็บติดกับด้านในแขนเสื้อหลวมๆ ของเสื้อคลุมที่เขาสวม เขาแอบใส่เม็ตผู้รุดค่อไว้ในกระเป๋าทิ้งในนั้น เหวี่ยงประตูห้องออกและร้องเรียก “โฟลอส เจ้าอยู่ไหน” เมื่อไม่ได้ยินเสียงตอบ เขาก็เรียกอีกครั้งด้วยเสียงดังขึ้น “โฟลอส ข้าต้องการความช่วยเหลือ” ยังไม่มีคำตอบอยู่ดี นั่นเป็นเรื่องแปลก เมสเตอร์หนุ่มมีห้องพักเล็กๆ อยู่ห่างไปแค่กึ่งหัวเลี้ยวตรงบันได ในขณะที่ได้ยิน

ในที่สุดเครสเซ็นก็ต้องตะโกนเรียกคนรับใช้ “เร็วเข้า” เขาบอกพวกนั้น “ข้าหลับนานเกินไป ป่านนี้พวกเราคงกินเลี้ยงกัน...ดื่มเหล้ากันแล้ว...น่าจะมีคนมาปลุกข้า” เกิดอะไรขึ้นกับเมสเตอร์โฟลอส เขาไม่เข้าใจจริงๆ

เขาต้องข้ามทางเดินยาวมีหลังคาอิกรอบ สายลมยามราตรีกระซิบผ่านหน้าต่างบานใหญ่เข้ามา เจือกลิ้นทะเลแหลมฉุน คบไฟไหววูบวาวเลียบแนวกำแพงของดราگونสโตน และในค่ายเลยออกไป เขามองเห็นกองไฟหุงต้มเป็นร้อยๆ กองกำลังลุกไหม้ ราวกับท้องทุ่งแห่งดวงดาวที่ร่วงลงสู่พื้น สูงขึ้นไป ดาวหางลูกเรื่องเป็นสีแดงอย่างประสค์ร้าย ข้าแก่และฉลาดเกินกว่าจะกลัวเรื่องพวกนี้แล้ว เมสเตอร์บอกตัวเอง

ประตูสู่ห้องโถงใหญ่ตั้งอยู่ตรงปากของมังกรคิลา เขาบอกพวกคนรับใช้ให้ปล่อยเขาไว้ด้านนอก เข้าไปคนเดียวจะดีกว่า เขาจะต้องไม่ดูอ่อนแอ เครสเซ็นทั้งน้ำหนักตัวบนไม้เท้าเต็มทีขณะเดินขึ้นบันไดสองสามขั้นสุดท้าย และเดินกระเด้งกระเด้งไปข้างใต้พื้นอันเป็นปากทางเข้า ยามสองคนเปิดประตูสีแดงบานหนักเบื้องหน้าเขา ปลดปล่อยเสียงดังลั่นและแสงสว่างออกมาในทันใด เครสเซ็นก้าวลงสู่ชากรรไกรของมังกร

เหนือเสียงกระแทกกันของมีดกับจานและเสียงพึมพำเบาๆ ของการกินอาหารร่วมกัน เขาได้ยินหน้าปร้องเพลง “...เริงระบำ นายข้า เริงระบำ

เกิดนายข้า” คลอเสียงกระพรวนกรังกรัง บทเพลงอันน่ากลัวเพลงเดียวกับที่เขาร้องเมื่อเช้านี้ “หญิงงามาพำนักร นายข้า พำนักรเกิดนายข้า พำนักรเกิดนายข้า” โต๊ะด้านล่างแอ่ดไปด้วยเหล่าอัศวิน พลธนู และหัวหน้านักดาบรับจ้าง กำลังฝึกขมบ่งก้อนสีดำจุ่มในสตูปลาของตน ที่นี่ไม่มีเสียงหัวเราะดังๆ ไม่มีเสียงตะโกนอะอะแบบที่ทำให้เสื่อมเสียเกียรติยศในงานเลี้ยงของคนอื่นๆ ลอร์ดสแตนนิสไม่อนุญาตให้แสดงพฤติกรรมเช่นนั้น

เครสเซ็นหาทางเดินไปยังแท่นยกพื้นที่ซึ่งบรรดาลอร์ดนั่งอยู่กับพระราชอาสน์ เขาต้องก้าวอ้อมหน้าปู เจ้าตัวตลกกำลังเต้นระบำ กระพรวนส่งเสียงดังรัว ไม่เห็นและไม่ได้ยินเขาเข้าใกล้ ขณะกระโดดสลัดขาไปมาหน้าปูก็โผล่เข้าใส่เครสเซ็น กระแทกไม้เท้าของเขาหลุดจากมือ ทั้งสองล้มลงไปด้วยกันท่ามกลางตึกกบฏพื้น เชนเขาเกี่ยวพันกันยุ่ง ในขณะที่เสียงหัวเราะกราวใหญ่ดังขึ้นรอบตัวโดยพลัน แน่ใจว่ามันเป็นภาพชวนหัว

หน้าปูนอนแผ่ทับตัวเขาครึ่งหนึ่ง ใบหน้าลายพร้อยของตัวตลกกดแนบใบหน้าเขา หมวกเกราะตีบกดติดเขากว้างกับกระพรวนหลุดหาย “ได้ทะเล ท่านร่วงขึ้นไป” เขาประกาศ “ข้ารู้ ข้ารู้ โอ๊ะ โอ๊ะ โอ” ตัวตลกหัวเราะคิกคักขณะกลิ้งตัวลง กระโดดลุกขึ้นยืน และเต้นระบำเล็กน้อย

เมสเตอร์พยายามแก้ไขสถานการณ์อย่างดีที่สุด โดยยิ้มเนือๆและพยายามลุกขึ้นยืน แต่สะโพกของเขาเจ็บปวดเสียจนเขานึกกลัวขึ้นมาชั่วขณะว่าเขาทำสะโพกหักไม่เหลือดีอีกครั้งเสียแล้ว เขารู้สึกถึงมืออันแข็งแรงที่มาจับได้แขนและพุงเขาให้ลุกขึ้นยืนอีกครั้ง “ขอบคุณ ท่านเซอร์” เขาพิมพ์่าขณะหันไปดูว่าอัศวินคนใดที่มาช่วยเขา...

“เมสเตอร์” เลดี้เมลิซานด์ร่ำพูด เสียงทุ้มลึกของนางเจือด้วยเสียงดนตรีของทะเลหยก “ท่านควรระวังมากกว่านี้” นางสวมชุดแดงตั้งแต่หัวจรดเท้าเหมือนเช่นเคย ชุดผ้าไหมพลีไหวหลวยยาวที่สดสว่างดังอัคคีมีแขนเสื้อเป็นแฉก และรอยผ่าลึกบนตัวเสื้อที่เผยให้เห็นเนื้อผ้าสีแดงดังเลือดซึ่งเข้มกว่าข้างใต้ รอบลำคอของนางมีสร้อยทองคำแดงที่รัดแน่นยิ่งกว่าสายโซ่ของเมสเตอร์ ประดับทับทิมเม็ดใหญ่เม็ดเดียว เรือนผม

ของนางไม่ใช่สีส้มหรือสีแดงเข้มเช่นคนผมแดงทั่วไป หากเป็นสีทองแดงเข้ม เป็นเงาวาวซึ่งเปล่งประกายในแสงคบไฟ แม้แต่ดวงตาของนางก็เป็นสีแดง... แต่ผิวพรรณของนางขาวเนียน ไร้ตำหนิ สีอ่อนชืดดั่งครีม นางมีเรือนกาย เปรียวบาง งามสง่า สูงกว่าอัศวินส่วนใหญ่ หน้าอกอิมเต็ม เอวคอด และ ใบหน้าเป็นรูปหัวใจ ดวงตาของเหล่านัรุษที่พานพบนางเข้าจะไม่มองเมิน ไปโดยเร็ว ไม่แม้กระทั่งดวงตาของเมสเตอร์ หลายคนเรียกว่านางสวย นางไม่ได้สวย นางเป็นสีแดง และน่ากลัว และเป็นสีแดง

“ข้า...ขอขอบคุณ ท่านหญิง”

“ข้ายินวัยท่านพึงระวังสถานที่ที่จะย่างก้าวไป” เมลิซานดร์พูดอย่าง มีมารยาท “คืนนี้มีดমনและเต็มไปด้วยสิ่งน่าสะพรึงกลัว”

เขารู้จักประโยคนั้น เป็นบทสวดภาวนาในศาสนาของนาง มันไม่ สำคัญอะไร ข้าเองก็มีศาสนาของข้าเอง “เด็กๆเท่านั้นแหละที่กลัวความมืด” เขาบอกนาง ทว่าแม้ในขณะที่เขาเปล่งถ้อยคำเหล่านั้น เขาได้ยिनหน้าป้ ขับขานบทเพลงของเขากอีกครั้ง “หมู่เงามาเรียงระบำ นายข้า เรียงระบำเกิด นายข้า เรียงระบำเกิดนายข้า”

“นี่สิปริศนา” เมลิซานดร์พูด “ตัวตลกที่ฉลาดและนักปราชญ์ที่ โง่เง่า” นางก้มลงหยิบหมวกเกราะของหน้าป้ขึ้นจากที่ที่มันร่วงหล่นและ วางลงบนศีรษะของเครสเซ็น กระพรวนส่งเสียงเบาๆขณะที่ถึงตีนูกเลื่อน ลงมาปิดหูของเข “มงกุฎที่เข้ากับสายโซ่ของท่าน ลอร์ดเมสเตอร์” นาง ประกาศ ผู้คนรอบตัวทั้งสองพากันหัวเราะ

เครสเซ็นแ้มริมฝีปากและพยายามข่มความเดือดดาล นางคิดว่าเขา อ่อนแอไร้ทางสู้ แต่นางจะได้รู้อย่างอื่นก่อนสิ้นราตรีนี้ เขาอาจแก่ชรา แต่ เขายังคงเป็นเมสเตอร์แห่งซิดาเดล “ข้าไม่ต้องการมงกุฎนอกจากความจริง” เขาบอกนางพร้อมกับถอดหมวกเกราะของตัวตลกออกจากศีรษะ

“มีความจริงหลายสิ่งในโลกนี้ที่ไม่มีใครสอนกันในโอลด์ทาวน์” เมลิซานดร์หมุนตัวไปจากเขาพร้อมชุดผ้าไหมสีแดงที่ไหวพลิ้วเป็นวงและ เดินกลับไปใต้สูง ที่ซึ่งพระราชาสแตนนิสกับราชินีของเขาประทับอยู่

เครสเซ็นยืนถึงตึกติดเขากว้างคืนให้หน้าปูและตามนางไป

เมสเตอร์ไฟลอสนั่งอยู่ในที่ประจำของเขา

ชายชราทำได้เพียงหยุดและจ้องมอง “เมสเตอร์ไฟลอส” เขาพูดขึ้นในที่สุด “เจ้า...เจ้าไม่ได้ปลุกข้า”

“ฝ่าบาทมีบัญชาให้ข้าปล่อยให้ท่านพัก” อย่างน้อยไฟลอสก็มีความละเอียดพอจะหน้าแดง “พระองค์บอกข้าว่าท่านไม่เป็นที่ต้องการตัวที่นี่”

เครสเซ็นกวาดตามองบรรดาอัศวิน นายกอง และลอร์ดที่นั่งกันเรียง ลอร์ดเซลดิการ์ผู้แก่ชราและหน้าตาบูดบึ้ง สวมเสื้อคลุมไร้แขนลายปูสีแดงที่เด่นสะดุดตาด้วยโกเมน ลอร์ดเวลาเรียนรูปรูปร่างเลือกสวมชุดผ้าไหมสีเขียวน้ำทะเล ม้าน้ำทองคำขาวที่ลำคอของเขาเข้ากันกับผมยาวสีอ่อน ลอร์ดบาร์ เอ็มมอน เด็กหนุ่มร่างท้วมวัยสิบสี่ท่อน้ำหนักในชุดกำมะหยี่สีม่วงขลิบขนเมวน้ำสีขาว เซอร์เอ็กเซล ฟลอเรนซ์ ยังคงดูเรียบง่ายแม้จะสวมชุดสีน้ำตาลอมแดงกับขนสุนัขจิ้งจอก ลอร์ดซันกลาสผู้เคร่งศาสนา สวมมุกดาหารที่ลำคอกับข้อมือและนิ้ว ส่วนนายกองชาวลิส ซัลลาดอร์ชาน เป็นดวงอาทิตย์แผ่รัศมีในชุดผ้าแพรสีแดงสด ทองคำ และอัญมณี มีเพียงเซอร์ดาวอสที่แต่งตัวธรรมดา สวมเสื้อแขนกุดสีน้ำตาลกับเสื้อคลุมไร้แขนผ้าขนสัตว์สีเขียว และมีเพียงเซอร์ดาวอสเท่านั้นที่มองสบตาเขาด้วยแววสงสารในดวงตา

“เจ้าป่วยและเลอะเลือนเกินกว่าจะเป็นประโยชน์กับข้าแล้ว ตาเฒ่า” ลุ่มเสียงนั้นเหมือนเสียงลอร์ดสแตนนิสยิ่งนัก แต่ไม่อาจเป็นเช่นนั้นได้ ไม่อาจเป็นเช่นนั้นได้หรอก “ไฟลอสจะให้คำปรึกษาข้านับจากนี้เป็นต้นไป เขารับหน้าที่เกี่ยวกับนกเกรเวนแล้วด้วย ในเมื่อเจ้าป็นขึ้นไปบนรังของมัน ไม่ไหวอีกต่อไป ข้าจะไม่ให้เจ้าฆ่าตัวเองตายเพราะรับใช้ข้าหรอก”

เมสเตอร์เครสเซ็นกะพริบตา สแตนนิส นายข้า เด็กชายผู้บูดบึ้ง เคร่าสร้อยของข้า ลูกชายที่ข้าไม่เคยมี ท่านต้องไม่ทำสิ่งนี้ ท่านไม่รู้หรอกหรือว่าข้าห่วงใยท่านเพียงใด มีชีวิตอยู่เพื่อท่าน รักท่านทั้งที่มีเรื่องทั้งหมดนี้ ใช่ รักท่าน รักมากกว่าโรเบิร์ตหรือเรนลีเสียอีก เพราะท่านเป็นผู้ที่

ไม่มีใครรัก ผู้ที่ต้องการเข้ามาที่สุด แต่เขาพูดเพียงว่า “ตามที่ท่านบัญชา นายข้า แต่...แต่ข้าหวง ข้าไม่อาจนั่งที่โต๊ะของท่านหรือ” ข้างๆท่าน ที่ของข้าคืออยู่ข้างท่าน...

เซอร์ดาวอสลุกจากม้านั่งของตน “ข้าจะรู้สึกเป็นเกียรติถ้าเมสเตอร์จะมานั่งข้างๆข้าตรงนี้ ฝ่าบาท”

“ตามใจเจ้า” ลอร์ดสแตนนิสหันไปพูดอะไรบางอย่างกับเมลิซานดร์ ซึ่งนั่งทางขวามือของเขา ในตำแหน่งอันทรงเกียรติสูง เลดี้เซลิสอยู่ทางซ้ายมือของเขา ส่งยิ้มสดใสและเปราะบางเหมือนอัญมณีของนาง

ไกลเกินไป เครสเซ็นคิดอย่างหดหู่ขณะมองไปยังตำแหน่งที่เซอร์ดาวอสนั่งอยู่ ลอร์ดผู้เชิญธงจำนวนครึ่งหนึ่งแทรกอยู่ระหว่างพ่อค้าของเถื่อนกับโต๊ะสูง ข้าต้องอยู่ใกล้นางมากกว่านั้นถ้าข้าจะเอาผู้รัดคอใส่ในใจอกของนาง แต่ด้วยวิธีไหนล่ะ

หน้าปูกำลังกระโดดโลดเต้นไปรอบๆ ขณะที่เมสเตอร์ค่อยๆเดินอ้อมโต๊ะไปหาดาวอส ซีเวิร์ธ “ที่นี่ เรากินปลา” เจ้าตัวตลกประกาศอย่างมีความสุข พร้อมกับแกว่งปลาถือออกไปมาราวกับเป็นคทา “ได้ทะเล ปลา กินเรา ข้ารู้ ข้ารู้ โอ๊ะ โอ๊ะ โอ”

เซอร์ดาวอสขยับไปข้างๆเพื่อเว้นที่ว่างบนม้ายาว “คินนี่เราทุกคนน่าจะใส่ชุดลายพริ้วกันนะ” เขาพูดเสียงสลดขณะที่เครสเซ็นนั่งลง “เพราะเรากำลังทำเรื่องของตัวตลกกันอยู่” นางหญิงแดงได้เห็นชัยชนะในเปลวอัคคีของนาง สแตนนิสจึงตั้งใจจะทวงสิทธิ์ของเขา ไม่ว่าจะ mikäling พลเท่าไรก็ตาม ข้าเกรงว่าก่อนนางจะจบเรื่อง เราทุกคนน่าจะเห็นสิ่งที่หน้าปูกิน ก็นะทะเลยังไม่ว่างล่ะ”

เครสเซ็นเลื่อนสองมือเข้าไปในแขนเสื้อราวกับเพื่อความอบอุ่น นิ้วมือพบเม็ดफलิกที่หนุนแข็งในผ้าขนสัตว์ “ลอร์ดสแตนนิส”

สแตนนิสหันมาจากนางหญิงแดง แต่เลดี้เซลิสเป็นผู้ตอบ “พระราชาสแตนนิส เจ้าลืมหันไปนะ เมสเตอร์”

“เขาแก่แล้ว สติไม่อยู่กับเนื้อกับตัว” พระราชาบอกนางเสียงกร้าว

“มีอะไรหรือ เครสเซ็น วามา”

“ในเมื่อท่านตั้งใจจะเล่นเรือ จึงเป็นเรื่องสำคัญยิ่งที่ท่านจะมีจุดประสงค์เดียวกับลอร์ดสตาร์คและท่านหญิงแอร์ริน...”

“ข้าไม่มีจุดประสงค์ร่วมกับใครทั้งนั้น” สแตนนิส บาราเทียน พูด

“เช่นเดียวกับที่แสงสว่างไม่มีจุดประสงค์ร่วมกับความมืดนั้นแหละ” เลดี้เซลีสจับมือของเขา

สแตนนิสพยักหน้า “พวกสตาร์คพยายามจะขโมยราชาอาณาจักรครึ่งหนึ่งของข้า ในเวลาเดียวกับที่พวกแลนนิสเตอร์กำลังขโมยบัลลังก์ของข้า และน้องชายที่รักของข้าเองก็แย่งชิงดาบ กองทัพ และที่มั่นที่เป็นของข้าโดยชอบธรรม พวกเขาล้วนเป็นผู้ชิงบัลลังก์ทั้งนั้น และทุกคนล้วนเป็นศัตรูของข้า”

ข้าเสียเขาไปแล้ว เครสเซ็นคิดด้วยความสิ้นหวัง ถ้าเพียงแต่เขาจะเข้าใกล้ตัวเมลิซานดร้าได้โดยไม่มีใครเห็นด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง...เขาต้องการเพียงแค่อ้างถึงจอกของนางชั่วจิตใจเดียว “ท่านเป็นทายาทที่ขอบรรพของโรเบิร์ตพี่ชายท่าน เป็นลอร์ดที่แท้จริงแห่งเจ็ดราชาอาณาจักร และพระราชแห่งชาวแอนดัล รอยนาร์ และปลัมนูรุษ” เขาพูดอย่างสิ้นหวัง “แต่ถึงอย่างนั้นท่านไม่อาจหวังว่าจะได้ชัยชนะโดยปราศจากพันธมิตรได้”

“เรามีพันธมิตร” เลดี้เซลีสพูด “ริลลอร์จ้าวแห่งแสง หัวใจอัคคีเทพแห่งเปลวไฟและเงา”

“อย่างดีที่สุดทวยเทพก็เป็นได้แค่พันธมิตรที่ไม่แน่นอน” ชายชรายืนกราน “และเทพนั้นก็ไม่มีพลังอำนาจที่นี่”

“ท่านคิดว่าไม่หรือ” ทับทิมที่ลำคอของเมลิซานดร้าต้องแสงสว่างขณะที่นางหันศีรษะมา และชั่วขณะหนึ่งมันดูเหมือนเปล่งแสงเจิดจ้าเหมือนดาวหาง “ถ้าท่านจะพูดจาโง่เขลาเยี่ยงนั้นนะ เมสเตอร์ ท่านน่าจะสวมมงกุฎของท่านอีกที”

“ใช่” เลดี้เซลีสเห็นด้วย “หมวกเกราะของหน้าปูไ้สะ มันเหมาะกับท่านดีเชียวละ ตาเฒ่า ไ้สมันอีกทีลี ข้าขอสิ่งเจ้า”

“ได้ทะเล ไม่มีใครใส่หมวก” หน้าปุด “ข้ารู้ ข้ารู้ โอ๊ะ โอ๊ะ โอ”

ดวงตาของลอร์ดสแตนนิสอยู่ในเงามืดภายใต้คิ้วหนา ปากของเขา
แน่นหนาขณะที่ขากรรไกรขบอย่างไร้สัมเสียด ยามโกรธเขามักขบฟัน
เสมอ “เจ้าตัวตลก” เขาพูดเสียงกร้าวในที่สุด “ท่านหญิงภรรยาของข้า
บัญชา เอาหมวกเกราะของเจ้าให้เครสเซ็น”

ไม่ เมสเตอร์ชราคิด นี่ไม่ใช่ท่าน ไม่ใช่วิสัยของท่าน ท่านมีใจ
เป็นธรรมเสมอ แข็งกร้าวเสมอ แต่ไม่เคยโหดร้าย ไม่เคย ท่านไม่เข้าใจ
การล้อเลียน เช่นเดียวกับที่ไม่เข้าใจเสียงหัวเราะ

หน้าปุดเดินเข้ามาใกล้ขึ้น กระพรวนของเขาส่งเสียงดังเคล้ง-คล้าง
กิ้ง-กิ้ง กร้อง-แกร้ง-กร้อง-แกร้ง เมสเตอร์นั่งเฝ้ายามระหว่างที่ตัวตลก
วางถังติดเขากวางลงบนหน้าผากของเขา เครสเซ็นก้มศีรษะภายใต้น้ำหนัก
ของมัน กระพรวนกระทบกัน “บางทีเขาน่าจะให้คำปรึกษาเป็นเพลง
นับจากนี้เป็นต้นไป” เลดี้เซลิสพูด

“มากไปแล้ว แม่หญิง” ลอร์ดสแตนนิสพูด “เขาเป็นคนแก่ แล้ว
เขาก็รับใช้ข้ามาเป็นอย่างดี”

และข้าจะรับใช้ท่านไปจนวาระสุดท้าย นายที่รักของข้า ลูกชาย
ผู้โดดเดี่ยวน่าสงสารของข้า เครสเซ็นคิด เพราะทันใดนั้นเองเขาก็มองเห็น
หนทาง จอกของดาวอสอยู่ตรงหน้าเขา ยังมีเหล้าองุ่นแดงรสเปรี้ยวอยู่
ครึ่งจอก เขาเจอเม็ดผลึกแข็งๆ ในแขนเสื้อ คีบมันไว้แน่นระหว่างนิ้ว
หัวแม่มือกับนิ้วชี้ขณะเอื้อมมือออกไปที่จอกใบนั้น เคลื่อนไหวอย่าง
นุ่มนวล คล่องแคล่ว ข้าต้องไม่เผลอจะงุ่มง่ามเอาตอนนี้ เขากวาว และ
ทวยเทพก็เมตตา ในชั่วพริบตา นิ้วมือของเขาก็ว่างเปล่า มือเขาไม่เคยนิ่ง
เช่นนี้มาหลายปีแล้ว และไม่เคยคล่องได้สักครึ่งหนึ่งด้วย ดาวอสเห็น
แต่ไม่มีใครอื่นอีก เขาแน่ใจ เขาลุกขึ้นยืนพร้อมกับจอกในมือ “บางทีข้า
อาจเป็นตัวตลกโง่เง่า ท่านหญิงเมลิซานดร์ ท่านจะดื่มเหล้าองุ่นร่วมจอก
กับข้าไหม จอกหนึ่งเพื่อเป็นเกียรติแก่เทพของท่าน จ้าวแห่งแสงของท่าน
จอกหนึ่งเพื่อฉลองอำนาจของท่าน”

นางหญิงแดงพินิจมองเขา “หากท่านต้องการ”

เขารู้สึกได้ว่าทุกคนกำลังจับตามอง ดาวอสคว้าตัวเขาขณะที่เขาลูกจากมายาว โดยจับแขนเสื้อด้วยนิ้วที่ลอร์ดสแตนนิสตัดลิ้น “ท่านกำลังจะทำอะไรนะ” เขากะซิบบ

“สิ่งที่ต้องทำ” เมสเตอร์เครสเซ็นตอบ “เพื่อเห็นแก่อาณาจักร และวิญญาณของนายข้า” เขาสลัดมือของดาวอสออก เหล้าองุ่นหยดหนึ่งกระฉอกลงบนนกปูพื้น

นางมาพบเขาใต้โถสูงโดยมีดวงตาทุกคู่จับอยู่ที่ทั้งสอง แต่เครสเซ็นมองเห็นแต่นางเท่านั้น ผ้าไหมสีแดง ดวงตาสีแดง ทับทิมสีแดงที่ลำคอของนาง ริมฝีปากสีแดงตวัดโค้งเป็นรอยยิ้มบางๆ ขณะที่นางวางมือหนึ่งลงบนมือเขา รอบจอกใบนั้น ผิวของนางให้ความรู้สึกร้อนผ่าว “ทำเหล้าองุ่นหกเสียตอนนี้ก็ยังไม่สายเกินไปนะ เมสเตอร์”

“ไม่” เขากะซิบบเสียงแหบ “ไม่”

“ตามใจท่าน” เมลิซานด์แห่งอัสซาย์รับจอกจากมือของเขาและดื่มอีกใหญ่หนาน มีเหล้าองุ่นเหลือเพียงครึ่งอีกเมื่อนางยื่นมันกลับมาให้เขา “ที่นี่ก็ตาท่าน”

มือของเขาสั่น แต่เขายังจับตัวเองให้เข้มแข็ง เมสเตอร์แห่งซิดาเดลต้องไม่กลัว เหล้าองุ่นมีรสเปรี้ยวอมส้มฝาดลิ้น เขาปล่อยจอกเปล่าร่วงจากนิ้วจนแตกกระจายบนพื้น “ท่านมีอำนาจที่นี่ โดยแท้ นายข้า” ผู้หญิงคนนั้นพูด “และเปลวไฟจะชำระล้าง” ทับทิมที่ลำคอของนางส่งประกายสีแดง

เครสเซ็นพยายามจะตอบ แต่คำพูดติดอยู่ในลำคอ เสียงไอของเขากลายเป็นเสียงหวีดหวิวน่ากลัวขณะที่เขายืดคอเพื่อสูดอากาศ นิ้วมือหลักรวบแน่นรอบคอเขา ขณะที่ทรุดลงคุกเข่า เขายังคงส่ายศีรษะอยู่ ปฏิเสธนาง ปฏิเสธอำนาจของนาง ปฏิเสธเวทมนตร์ของนาง ปฏิเสธเทพของนาง และกระพรวนที่หลุดจากเขากว้างก็ซบซานว่า เจ้าโง่ เจ้าโง่ เจ้าโง่ ขณะที่นางหญิงแดงมองลงมาที่เขาด้วยความเวทนา เปลวเทียนต้นเราอยู่ในดวงตาสีแดงฉานของนาง

อาร์ยา

ที่วินเทอร์เฟลเคยมีคนเรียกเธอว่า “อาร์ยาหน้าม้า” และเธอคิดว่าไม่มีสิ่งใดจะเลวร้ายไปกว่านั้นอีกแล้ว แต่นั่นคือก่อนหน้าที่เด็กชายกำพร้าชื่อลอมมีมือเขียวจะตั้งสมญาให้เธอว่า “เจ้าหัวปุด”

ศึกระของเธอก็ให้ความรู้สึกว่าปุดเป็นก้อนเมื่อยามสัมผัส ตอนยอรินลากเธอเข้าไปในตรอกนั้น อาร์ยานึกว่าเขาตั้งใจจะฆ่าเธอ แต่ตาแก่ซีโมโหเพียงแต่จับเธอไว้มัน และกลั่นแอมมยู่เป็นสังกะตังของเธอด้วยกริชของเขา เธอจำภาพที่สายลมเอื่อยพัดผมสีน้ำตาลสกปรกหลายกำมือปลิวระไปตามแผ่นหินปูพื้นได้ พัดไปยังวิหารที่ซึ่งบิดาของเธอจบชีวิตลง “ข้ากำลังจะพาพวกผู้ชายกับเด็กผู้ชายไปจากเมือง” ยอรินพูดเสียงกร้าว ขณะที่เหล็กกล้าคมครูดไปบนศึกระของเธอ “ที่นี่เจ้าอยู่หนึ่งๆไว้ เจ้าหนู” กวาเขาจะทำเสร็จ หนังสือศึกระของเธอก็ไม่มีอะไรนอกจากต่อผมเป็นกระจุกๆ

หลังจากนั้นเขาบอกเธอว่าจากตรงนั้นถึงวินเทอร์เฟลเธอจะเป็นเด็กชายกำพร้าชื่ออาร์ริ “ประตูเมืองน่าจะไม่วายกรอก แต่บนถนนนะคนละเรื่องกันเลย เจ้าต้องเดินทางไกลร่วมกับเพื่อนร่วมทางแยะๆ เทียวนี่ข้าได้มาสวมลิบ ทั้งผู้ชายและเด็กผู้ชายที่ล้วนมุ่งหน้าไปยังผากำแพง แล้วก็อย่าได้คิดว่าพวกนั้นจะเหมือนพี่ชายนอกสมรสคนนั้นของเจ้าล่ะ” เขาเขย่าตัวเธอ “ลอร์ดเอ็ดดาร์ดให้ข้าเลือกคนจากคุ้กใต้ดิน และข้าไม่เจอท่านลอร์ดน้อยๆในนั้นเลย เจ้าพวกนี้นะ ครึ่งหนึ่งจะเอาตัวเจ้าไปส่งให้

ราชินีไวพอย กับถยุ่น้ำลายเพื่อแลกกับการอภัยโทษและอาจจะเงินอีกนิดๆ หน่อยๆ อีกครั้งก็จะทำอย่างเดียวกัน เพียงแต่พวกมันจะเข้าใจเจ้าก่อน เพราะฉะนั้นเจ้าอย่าได้ไปยุ่งกับใครเชียะ แล้วก็ไปปลดทุกซ์ในป่าเท่านั้น คนเดียวด้วย เรื่องนั้นคงจะยากที่สุด เรื่องฉี่นะ เอาเป็นว่าอย่าดื่มน้ำมากเกินไปก็แล้วกัน”

การออกจากคิงส์แลนดิงเป็นเรื่องง่ายดังที่เขาว่า พวกทหารยามของแลนนิสเตอร์ที่ประตูเมืองบอกให้ทุกคนหยุด แต่ยอร์นเรียกชื่อยามคนหนึ่ง แล้วขบวนเกวียนของพวกเขาได้รับการโบกมือให้เคลื่อนผ่านไปไม่ได้ ไม่มีใครเหลียวมองมาที่อาร์ยาสักครั้ง พวกเขากำลังมองหาเด็กหญิงมีชาติตระกูล บุตรสาวหัตถ์ของพระราชินี มิใช่เด็กชายผอมกะหร่องกับผมที่ถูกหั่นสั้น อาร์ยาไม่เหลียวหลังกลับไปมองเลยสักครั้ง เธอได้แต่หวังว่าน้ำในแม่น้ำเซียวรากขึ้นสูงและกวาดเมืองทั้งเมืองให้หายวับไป รวมทั้งย่านกันหมัด ป้อมแดง มหาวิหาร ทุกสิ่งทุกอย่าง และทุกผู้ทุกคนด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้าชายจอฟฟรีย์กับมารดาของเขา แต่เธอรู้ว่ามันจะไม่เกิดขึ้น และไม่ว่าอย่างไรซานซาก็ยังอยู่ในเมืองและจะถูกน้ำพัดไปด้วย เมื่อนึกถึงเรื่องนั้นขึ้นมา อาร์ยาก็ตัดสินใจว่าจะวาดหวังถึงวินเทอร์เฟลแทน

แต่ยอร์นคิดผิดเรื่องการฉี่ นั่นไม่ใช่ส่วนที่ยากที่สุดเลยสักนิดเดียว ลอมมีมือเซียวกับพายร้อนต่างหากคือส่วนที่ยากที่สุด เด็กชายพวกนี้เป็นก่าพรั้า ยอร์นเก็บบางส่วนมาจากข้างถนนโดยให้สัญญาว่าจะมีอาหารให้พวกเขาใส่ท้องและมือรองเท้าให้ใส่ตีน พวกที่เหลือนอนหลับในสภาพถูกจองจำ “หน่วยพิทักษ์ต้องการคนเก่งๆ” เขาบอกพวกนั้นขณะเริ่มออกเดินทาง “แต่พวกแกคงพอได้อยู่”

ยอร์นเอาพวกผู้ชายที่เป็นผู้ใหญ่แล้วมาจากคุกใต้ดินด้วยเหมือนกัน พวกหัวขโมย พวกลักลอบล่าสัตว์ พวกโจรข่มขืน และอะไรเทือกนั้น พวกที่เลวสุดคือสามคนที่เขาเจอในคุกมืดซึ่งแม้กระทั่งตัวเขาเองก็ยังคงกลัวเป็นแน่ เพราะยอร์นลั่นไซ้ตรวนพวกนั้นทั้งที่มือและเท้าไว้ตรงท้ายเกวียน และลั่นหาว่าพวกนั้นจะถูกล่ามไปตลอดทางจนถึงผากำแพง เจ้า

คนหนึ่งไม่มีจมูก มีเพียงรูบนใบหน้าตรงที่จมูกถูกเฉือนไป กับอีกคนหัวล้านตัวอ้วนจมูกมีพินชี้แหลมๆ และบาดแผลที่มีน้ำเหลืองไหลบนแก้มก็มีดวงตาที่ไม่เหมือนมนุษย์เอาเสียเลย

พวกเขาเฝ้าเวียนหัวเลม่อออกจากคิงส์แลนด์ บรรทุกเสบียงเต็มพิกัดสำหรับผากำแพง มีทั้งหนังสือและผ้าเป็นม้วน เหล็กดิบเป็นแท่งๆ นกเรเวนกรงหนึ่ง หนังสือ กระดาษ น้ำหมึก ไปไม้เบรียวห่อหนึ่ง น้ำมันหลายไห ยาและเครื่องเทศเป็นทึบๆ ม้างานชุดหนึ่งลากเกวียน และยอรินได้ซื้อม้าศึกสองตัวกับลาอีกหกตัวมาให้เด็กผู้ชายด้วย อารียาอยากได้ม้าจริงๆ มากกว่า แต่ลาก็ยังดึกกว่านั่งไปบนเกวียนละนะ

พวกผู้ชายไม่ได้สนใจเธอ แต่กับพวกเด็กผู้ชายเธอโชดไม่ติดนัก เธออ่อนกว่าเด็กกำพร้าที่อายุน้อยที่สุดสองปี ยังไม่นับที่ตัวเล็กกว่าและผอมแห้งกว่าด้วย ลอมมีกับพายร้อนถือเอาการนั่งเียบของอารียาว่าหมายถึงเธอกลัวงู หรือไม่ก็หูหนวก “ดูดาบเล่มนั้นของเจ้าหัวปูดสิ” ลอมมีพูดในเช้าวันหนึ่งขณะที่พวกเขาเคลื่อนขบวนช้าๆ ผ่านสวนผลไม้และทุ่งข้าวสาลี เขาเคยเป็นลูกมือช่วยงานช่างย้อมผ้าก่อนจะถูกจับได้ว่าขโมยของ โดยแขนทั้งสองข้างเป็นต่างดวงสีเขียวไปจนถึงข้อศอก เวลาหัวเราะ เขาทำเสียงฮือฮอเหมือนลาที่พวกเขาขี่ “เจ้าหนูโสโครกอย่างเจ้าหัวปูดไปได้ตามมาจากไหนวะ”

อารียากัดริมฝีปากด้วยหน้าตาบูดบึ้ง เธอมองเห็นด้านหลังผ้าคลุมไหล่สีดำซีดจางของยอรินอยู่บนหน้าขบวนเกวียน แต่ตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไม่ร้องขอให้เขาช่วย

“มันอาจเป็นอัศวินฝึกหัดตัวจ้อยก็ได้” พายร้อนขัดขึ้น แม่ของเขาเป็นคนอบขนมก่อนเสียชีวิต และเขาเซ็นรถเข็นของแม่ไปตามถนนตลอดทั้งวัน พร้อมกับร้องตะโกนว่า “พายร้อนๆ! พายร้อนๆ!” “อัศวินฝึกหัดตัวจ้อยของท่านลอร์ดใหญ่โตสักคนยังงี้ล่ะ”

“มันไม่ใช่อัศวินฝึกหัดหรอกน่า ดูมันสิ ชักล้าพ่นได้ นั่นไม่ใช่ดาบจริงด้วยซ้ำ ข้าพนี้ได้ว่ามันก็แค่ดาบของเล่นที่ทำจากตีบุก”

อารียาเกลียดพวกนั้นที่พูดล้อดาบนี้เดิมของเธอ “มันเป็นเหล็กที่

หลอมในปราสาทต่างหาก เจ้าโง่” เธอสวนกลับ หันตัวไปบนานเพื่อ
ถลึงตาใส่พวกนั้น “แล้วพวกเจ้าก็หุบปากเสียจะดีกว่า”

เด็กชายกำพร้าทั้งคู่ทำเสียงโห่ฮา “แกไปเอาดาบแบบนั้นมาจากไหน
เจ้าหน้าปูด” พายร้อนอยากรู้

“เจ้าหัวปูด” ลอมมีแก้คำพูด “มันอาจจะขโมยมาก็ได้”

“ข้าไม่ได้ขโมย!” เธอตะโกน จอน สโนว์ ให้ดาบนี้ติดแกเธอ เธอ
อาจต้องยอมให้พวกนั้นเรียกว่าเจ้าหัวปูด แต่จะไม่ยอมให้พวกมันเรียก
จอนว่าหัวขโมย

“ถ้ามันขโมยมา เราก็กินจากมันได้นะสิ” พายร้อนว่า “ยังงี้ก็ไม่ใช่
ของของมันอยู่แล้ว ข้าอยากได้ดาบแบบนั้นมาใช้”

ลอมมียุ “เอาสิ แย่งมันมาเลย ข้าขอทำ”

พายร้อนกระทุ้งลาของตนเพื่อขี่เข้ามาใกล้ขึ้น “นี่ เจ้าหน้าปูด เอา
ดาบของเจ้ามาให้ข้าซะ” ผมของเขาสีเหมือนฟาง ใบหน้าอ้วนจุโดนแดงเผา
และลอกไปทั่ว “เจ้าใช้มันไม่เป็นหรอก”

ข้าใช้เป็นสิ อาร์ยาอยากจะพูดออกไป ข้าเคยฆ่าเด็กผู้ชายคนหนึ่ง
มาแล้ว เด็กผู้ชายอ้วนๆอย่างเจ้า ข้าแทงมันที่ท้อง แล้วมันก็ตาย แล้วข้า
ก็จะฆ่าเจ้าด้วยถ้าเจ้าไม่เลิกยุ่งกับข้า เพียงแต่เธอไม่กล้า ยอรินไม่รู้เรื่อง
เด็กชายในคอกม้าคนนั้น แต่เธอกลัวสิ่งที่เขาอาจจะทำหากู้เข้า อาร์ยา
ค่อนข้างแน่ใจว่าพวกผู้ชายคนอื่นๆบางคนก็เป็นฆาตกรเหมือนกัน ที่แน่ๆ
ก็สามคนที่ถูกล่ามโซ่ตรวน แต่ราซินไม่ได้มองหาพวกเขา เพราะฉะนั้น
มันจึงไม่เหมือนกัน

“ดูมันสิ” ลอมมีมือเขียวทำเสียงเหมือนลา “ข้ากลัวมัน มันกำลัง
จรร้องให้อยู่แล้วนะนั่น เจ้าอยากร้องไห้แล้วสิ เจ้าหัวปูด”

เธอร้องไห้ตอนนอนหลับเมื่อคืนนี้แล้ว ตอนที่พักถึงบิดา พอรุ่งเช้า
เธอตื่นขึ้นมาด้วยดวงตาที่แดงและแห้งผาก ไม่สามารถหลั่งน้ำตาได้อีก
สักหยดต่อให้ชีวิตเธอแขวนอยู่กับมันก็ตามที

“มันจะฉีราดอยู่แล้ว” พายร้อนออกความเห็น

“อย่าไปยุ่งกับมันเลย” เด็กหนุ่มผู้มีผมสีดำยุ่งเป็นกระเซิงที่ขี้ล่าตามหลังพวกเธอมาพูดขึ้น ลอมมีตั้งสมญาเขาว่า กระทิง เนื่องจากเขามีหมวกเกราะมีเขาที่เขาดัดตลอดเวลาแต่ไม่เคยสวม ลอมมีไม่กล้าล้อเล่นกับกระทิง เขาแก่กว่า และตัวโตเกินวัยด้วยหน้าอกกว้างและแขนที่ดูแข็งแรง

“เจ้าเอาดาบให้พายร้อนจะดีกว่านะ อาร์รี” ลอมมีพูด “พายร้อนอยากได้มันมาก เขาเคยเตะเด็กผู้ชายคนหนึ่งถึงตายมาแล้ว เขาจะทำอย่างนั้นกับเจ้าเหมือนกัน ข้าพนันได้เลย”

“ข้าต่ออย่ามันลั้ม แล้วกระทิบไข่มัน กระทิบตรงนั้นไปเรื่อย ๆ จนมันตาย” พายร้อนคุยโม้ “ข้ากระทิบจนมันแหลกเป็นชิ้น ๆ ไข่มันปริแตกเลือดออก แล้วไอ้จู้ของมันก็กลายเป็นสีดำปี้ เจ้าเอาดาบให้ข้าเสียดีกว่า”

อาร์ยาเลื่อนดาบสำหรับซ้อมของตนออกจากเข็มขัด “เจ้าเอาอันนี้ไปก็ได้” เธอบอกพายร้อน ด้วยไม่อยากจะม่เรื่อง

“นั่นมันแค่ท่อนไม้” เขาชี้เข้ามาใกล้ขึ้นและพยายามเอื้อมมือมาที่ด้ามนี้เดิล

อาร์ยาหวดแทงไม้ดังเพียวขณะที่ฟาดมันเต็มกำลัของเข่า เจ้าสัตว์ตัวนั้น ร้องลั่น และสะบัดคันทึ่ ทั้งพายร้อนร่วงลงพื้น เธอกระโดดลงจากลาของตน และกระทุ้งเข้าที่ท้องของอีกฝ่ายขณะที่เขาพยายามจะลุกขึ้น เขากลับลงไปนั่งพร้อมกับครางในลำคอ จากนั้นเธอฟาดเขาเข้าเต็มหน้ากับจุมกมีเสียง กร๊อบเหมือนกิ่งไม้หัก เลือดไหลเป็นทางจากรูจมูกของเขา เมื่อพายร้อนเริ่มร้องโหยหวน อาร์ยาก็หมุนตัวไปทางลอมมีมือเขียวซึ่งนั่งอ้าปากค้างอยู่บนหลังลา “เจ้าอยากได้ดาบด้วยไหมล่ะ” เธอตะโกนลั่น แต่เขาไม่ยอกได้ เขายกมือทั้งสองข้างที่ย้อมเป็นสีเขียวขึ้นบังใบหน้า และร้องไล่เธอเสียงหลง

เจ้ากระทิงตะโกนว่า “ข้างหลังเจ้า” และอาร์ยาหมุนตัวขวับ พายร้อนกำลังคุกเข่า กำปั้นรวบหินขรุขระก้อนใหญ่ เธอปล่อยให้เขาปาและกัมศิระหะหลบจิงหะวะที่มันพุ่งผ่าน จากนั้นก็พุ่งเข้าใส่เขา เขายกมือข้างหนึ่งขึ้นและเธอฟาดมัน จากนั้นก็ตีแก้ม แล้วก็หัวเข่าของเขา เขายื่นมือมาจะ

จับตัวเธอ อาร์ยาเบี่ยงหลบและฟาดไม้เท้าที่ท้ายทอยของเขา พายร้อนล้มลงแล้วลุกขึ้น และชวนเซ่ไล่ตามเธอ ใบหน้าแดงของเขาเบือนดินกับเลือดไปทั่ว อาร์ยาเปลี่ยนไปตั้งท่านกรวยรำแห่งสายน้ำและรอ เมื่อเขาเข้ามาใกล้พอ เธอกระโจนออกไป ตรงเข้าใส่หว่างขาของอีกฝ่าย อย่างหนักหน่วงจนหากดาบไม้ของเธอมีปลายแหลม มันคงทะลุออกกระหว่างแก้มก้นของเขา

กว่ายอร์นจะดึงตัวเธอออกจากเขาได้ พายร้อนก็นอนแผ่อยู่บนพื้นทางเกวียนกลายเป็นสื่อน้ำตาลและส่งกลิ่นเหม็น กำลังร้องไห้ขณะที่อาร์ยาฟาดเขาครั้งแล้วครั้งเล่า “พอแล้ว” ฟีน้องชุดดำคำรามพร้อมกับเงดาบไม้ออกจากมือเธอ “เจ้าอยากจะฆ่าเจ้าโง่หรื” เมื่อลอมมีกับคนอื่นๆ เริ่มไถลัน ชายซrakก็หันไปหาพวกนั้นด้วย “หุบปากของพวกเจ้าเสีย ไม่งั้นข้าจะหุบมันให้เอง ถ้าเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นอีกละก็ ข้าจะมัดพวกเจ้าทั้งหมดไว้ท้ายเกวียนแล้วลากไปถึงผาก่าแพงเลย” เขาถ่มน้ำลาย “เจ้านี้สองหนแล้วนะ อาร์ริ เจ้ามากับข้า เจ้าหนู เดี่ยวนี้”

พวกนั้นทุกคนมองมาที่เธอ แม้แต่สามคนที่ถูกล่ามโซ่และใส่ตรวนที่ท้ายเกวียน เจ้าคนอ้วนจับฟันแหลมๆ เข้าหากันและส่งเสียงซู่พ้อ แต่อาร์ยาไม่ใส่ใจ

ชายซrakลากเธอออกจากถนนเข้าไปในพงไม้รก พลงสบถและบ่นจิ้งจอกไปตลอดทาง “ถ้าข้ามีสติตั้งอยู่บ้างละก็ ข้าคงทิ้งเจ้าไว้ในคิงส์เลนดิงไดยินข้าไหม เจ้าหนู” เขาพูดคำนั้นเสียงเซียวเสมอ โดยจะแฝงแววเหน็บแนมเพื่อให้เธอได้ยินแน่ๆ “เกาะเชือกทางเกวียนของเจ้าออก แล้วดึงมันลง เร็วเข้า ตรงนี้ไม่มีใครเห็นหรอกน่า ทำสิ” อาร์ยาทำตามที่เขาบอกด้วยสีหน้าบูดบึ้ง “ตรงโน้น ติดกับตันโอ๊กนะ ไซ่ แบบนั้นแหละ” เธอโอบแขนรอบลำต้นและกดใบหน้าแนบไม้เนื้อหยาบ “นี่ก็ร้องนะ ร้องให้ดังๆ เลย”

ข้าจะไม่ร้อง อาร์ยาคิดอย่างตื้อตัน แต่เมื่อยอร์นนำบท่อนไม้กับด้านหลังตันขาที่เปลือยเปล่าของเธอ เสียงร้องลั่นก็ระเบิดออกมาจากตัวเธออยู่ดี “คิดว่าเจ็บไหมล่ะ” เขาพูด “ลองนี่สิ” ท่อนไม้พุ่งหวือมา อาร์ยาร้องลั่นอีกครั้งและกอดตันท่อนไม้แน่นเพื่อไม่ให้ร่วงหลุดลง “อีกที” เธอ

เตรียมตัวรับ กัศริมฝีปาก และนิ้วหน้าเมื่อได้ยินเสียงมันมา แรงหวดทำให้เธอสะดุ้งและร้องโหยหวน ข้าจะไม่ร้อง เธอคิด ข้าจะไม่ทำแบบนั้น ข้าเป็นสตาจ์แห่งวินเทอร์เฟล ตราสัญลักษณ์ของเราคือหมาป่าโลกันตร์ หมาป่าโลกันตร์ไม่ร้อง เธอรู้สึกได้ถึงเลือดเป็นสายบางๆ ที่ไหลลงมาตามขาซ้าย ต้นขาและแก้มกันเป็นไฟด้วยความเจ็บปวด “ที่นี่ข้าคงทำให้เจ้าสนใจได้แล้วนะ” ยอรินว่า “คราวหน้าที่เจ้าเอามันนั้นไปใช้กับพี่ชายคนไหนของเจ้าอีก เจ้าจะโดนหนักกว่าที่เจ้าทำสองเท่า ได้ยินไหม ที่นี่ก็สี่สัปดาห์ซะ”

พวกนั้นไม่ใช่พี่ชายข้า อาร์ยาคิดขณะก้มลงกระซางกางเกงขึ้นมา แต่เธอรู้ดีว่าไม่ควรพูดเช่นนั้น สองมือคลำสะเปะสะปะที่เข็มขัดและเชือกร้อยกางเกง

ยอรินกำลังมองเธอ “เจ็บไหม”

สงบเหมือนน้ำนิ่ง เธอบอกตัวเอง แบบที่ซีริโอ ฟอเรล เคยสอน “นิดหน่อย”

เขาถ่มน้ำลาย “ไอ้เด็กพายนั่นเจ็บหนักกว่า มันไม่ใช่คนที่ฆ่าพ่อเจ้านะ นังหนู ไอ้ลอมมีชีขโมยนั้นก็ไม่ใช่อะไรเหมือนกัน ต่อยตีพวกมันก็เอาเขาคืนมาไม่ได้หรอก”

“ข้ารู้” อาร์ยาพูดจึงมำด้วยหน้าตาบูดบึ้ง

“จะบอกอะไรที่เจ้าไม่รู้ให้ฟังนะ มันไม่น่าจะเกิดเรื่องอย่างที่ผมเกิดหรอก ข้าเตรียมตัวจะออกเดินทาง ชื่อเกรียนและบรรทุกข้าวของเรียบร้อยแล้ว แล้วชายคนหนึ่งก็มาหาข้าพร้อมกับพาเด็กชายคนหนึ่งมาให้ กับเหรียญทองหนึ่ง และสารฉบับหนึ่ง ไม่ต้องสนใจหรอกว่ามาจากใคร ลอร์ดเอ็ดดาร์ดกำลังจะใส่ชุดดำ ชายคนนั้นบอกข้าให้รอก่อน เขาจะไปกับเจ้าด้วย เจ้าคิดว่าข้าไปอยู่ที่นั่นเพื่ออะไรเล่า เพียงแต่ว่ามีอะไรบางอย่างผิดปกติ”

“จอฟฟรีย์” อาร์ยาสูดหายใจ “น่าจะไม่มีใครฆ่าเขาซะ!”

“ต้องมีสักคนละ แต่จะไม่ใช่ข้า แล้วก็ไม่ใช่เจ้าด้วย” ยอรินโยนดาบไม้กลับมาที่เธอ “มีใบไม้เปรี๊ยะอยู่ทั่วเกรียน” เขาบอกขณะที่ทั้งสองกลับไปยังถนน “เจ้าเคียวเสียหน่อย มันช่วยบรรเทาอาการปวดแสบได้”

มันช่วยได้บ้าง แม้ว่ารสชาติจะแย่มากและทำให้น้ำลายที่เธอถ่มออกมาดูเหมือนเลือด ถึงกระนั้นเธอก็เดินไปตลอดทั้งวันที่เหลือ และวันถัดไปและอีกวันถัดจากนั้น ด้วยปวดระบมเกินกว่าจะนั่งบนหลังลาได้ พายร้อนนั้นแย่งยิ่งกว่า ยอรินต้องย่ำถึงไม้จำนวนหนึ่งออกเพื่อให้เขาได้นอนตรงท้ายเกวียนบนกระสอบข้าวบาร์เลย์ และเขาร้องครางทุกครั้งทีลื้อเกวียนสะดุดก้อนหิน ลอมมีมือเขี้ยวไม่ได้เจ็บตัวอะไรเลยด้วยซ้ำ แต่เขาอยู่ห่างจากอาร์ยาไกลที่สุดเท่าที่จะไกลได้ “ทุกครั้งที่เราเจอเขา เจ้านั้นตัวกระตุกเลยละ” กระทั่งบอกขณะที่เธอเดินไปข้างๆ ลาของเขา เธอไม่ตอบ ดูเหมือนจะปลอดภัยกว่าที่จะไม่พูดกับใครเลย

คืนนั้นเธอนอนบนผ้าห่มผืนบางของตัวเองบนพื้นดินแข็ง จ้องขึ้นไปยังดาวหางสีแดงดวงยักษ์ ดาวหางนั้นทั้งงามตาและน่ากลัวในเวลาเดียวกัน “ดาบแดง” กระทั่งเรียกอย่างนั้น เขายังว่ามันดูเหมือนดาบ ใบดาบที่ยังร้อนจัดเป็นสีแดงจากเตาหลอม เมื่ออาร์ยาหันตามองถูกมุ่ม เธอก็เห็นดาบด้วยเหมือนกัน เพียงแต่มันไม่ใช่ดาบใหม่ มันคือไอซ์ ดาบใหญ่ของบิดาเธอทำด้วยเหล็กกล้าวัลเรียเป็นลอนเล็กๆ ทั้งเล่ม และสีแดงคือเลือดของลอร์ดเอ็ดดาร์ดบนใบดาบหลังจากเซอร์อิสลิน เพชฌฆาตของพระราชบิดาฆ่าเขา ยอรินบังคับให้เธอมองไปทางอื่นตอนที่มันเกิดขึ้น แต่หลังจากนั้นเธอรู้สึกว่าดาวหางดวงนี้ต้องดูเหมือนกับไอซ์

เมื่อกลับไปในที่สุด เธอฝันถึงบ้าน ถนนราชมรรคาเลี้ยวลดผ่านวินเทอร์เฟลไปสู่ผากำแพง และยอรินให้สัญญาว่าเธอจะปล่อยเธอไว้ที่นั่นโดยไม่ให้ใครล่วงรู้ว่าเป็นใคร เธอโหยหาอยากพบมารดาอีกครั้ง รวมทั้งรอบบี้ แบรน และริคคอน...แต่คนที่เธอนึกถึงมากที่สุดคือจอห์น สโนว์ เธอนึกอยากให้พาเธอไปถึงผากำแพง ก่อนวินเทอร์เฟล จอห์นจะได้ยืมเธอและเรียกเธอว่า “น้องสาวตัวน้อย” เธอจะบอกเขาว่า “ข้าคิดถึงพี่” และเขาก็จะพูดเช่นนั้นออกมาพร้อมกัน แบบที่เธอกับเขาเคยพูดอะไรพร้อมกันเสมอ เธออยากให้เป็นอย่างนั้น เธออยากให้เป็นอย่างนั้นมากกว่าสิ่งอื่นใดทั้งนั้น